

Dar-ul Ummah

Hadâratlar Çatışması Kaçınılmazdır

حَتْمِيَّةُ صِرَاعِ الْحَضَارَاتِ

Dar-ul Ummah

Hadâratlar Çatışması Kaçınılmazdır

حَتْمِيَّةُ صِرَاعِ الْحَضَارَاتِ

Hizb-ut Tahrir Neşriyatındandır

H. 1428 - M. 2007

Kitabın Muhtevâsı

Hadârat Mefhumu	6
<i>Hadâratlar Arası Diyalog Mefhumu</i>	<i>13</i>
Hadâratlar Arası Eşitlik Fikri.....	23
Ötekini Kabul Etme Fikri	27
Alternatif Hadârat Fikri	37
Hadâratlar Arası Çatışma.....	41
<i>İslâm ile Diğer Hadâratlar Arası Çatışmanın Tarihi</i>	<i>42</i>
Hadâratlar Çatışmasının Yönleri.....	59
<i>Fikrî Çatışma.....</i>	<i>60</i>
<i>İktisâdî Çatışma</i>	<i>64</i>
<i>Siyâsî Çatışma.....</i>	<i>67</i>
<i>Askerî Çatışma</i>	<i>71</i>
<i>İslâm'ın Hadâratlar Çatışmasını Nefyettiği Şüpheleri</i>	<i>76</i>
<i>Talep Cihâdını İnkâr Edenlere Reddiye</i>	<i>85</i>
<i>Sonuç.....</i>	<i>91</i>

Hadârat

Mefhumu

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hadârat; hayat hakkındaki mefhumların toplamıdır. Bu hadârat, ya ilâhî bir dîn ile olur, ya da beşerin ortaya koyması ile olur. İlâhî bir dînin hadâratı, bir akîdeden kaynaklanmış olur, meselâ İslâmî Hadârat böyledir, çünkü İslâmî Akîde'den kaynaklanmıştır. Beşerin ortaya koyduğu hadârata gelince; ya bir akîdeden kaynaklanmış olur, meselâ Kapitalist Batılı Hadârat böyledir, çünkü Dîni hayattan ayırma [Laiklik] Akîdesi'nden kaynaklanmış bir hayat hakkındaki mefhumlar toplamıdır; ya da bir akîdeden kaynaklanmamış olur, meselâ Şintoizm, Yunan, Bâbil veya Âsur hadâratları böyledir, çünkü bu hadâratlar, bir milletin veya milletlerin üzerinde birleştikleri birer hayat hakkındaki mefhumlar toplamıdır ki bu tür hadâratlar, ya millî ya da beşerî hadârat olur.

Ayrıca bazen bir milletin ya da milletlerin herhangi bir dîni ve akîdesi olur, ancak bu dînde hayat hakkında mefhumlar bulunmaz. Meselâ Hristiyanlık ve Budizm böyledir. Dolayısıyla insanlar, hayat hakkında kendilerine has mefhumlar üzerinde birleşirler. Bu mefhumlar, onların hadâratlarını teşkil eder ve bunun dînleri ile bir alâkası olmaz, çünkü dînlerinden kaynaklanmaz. Bir dînleri olsa da, hadâratları dînî olmaz. Binâenaleyh birçok milletin, dînlerinin farklılığına rağmen, aynı hadâratı paylaşmaları mümkündür. Japonlar, Hindular, Sihler ve Fransızlar böyledir. Nitekim onların dînleri farklıdır ama hadâratları tektir ki bu, Kapitalist Hadârat'tır.

Hayat işlerinde kullanılan hissedilir şeylerin maddî şe-

killeri hadâratından değildir. Ama bazen onun neticelerinden olur. Üzerine [المحضارة] “Hadârat” lafzını ıtlak ettiğimiz bu mefhumlar toplamından ayırt edebilmek için, bu hissedilir maddî şekilleri isimlendirmede [المدنيّة] “Medeniyet” lafzını kullanmamızda bir mâni yoktur. Bu maddî şekiller, heykeller gibi muayyen bir hadâratın neticeleri olurlarsa, [المدنيّة خاصّة] Özel Medeniyet’ten olurlar. Televizyon, füze, uçak, telefon, penisilin ve diğerleri gibi bilimin ve sanayinin neticeleri olurlarsa, [المدنيّة عامّة] Genel Medeniyet’ten olurlar. Dolayısıyla medeniyet, hem özel olur, hem de genel olur. Bunun aksine hadârat, yalnızca özel olur. Burada “özel olması”nın manası, onu alıp alamayacağıma ilişkindir. Böylece özel olursa, onu başkalarından almamız caiz olmaz, genel olursa onu almamız câiz olur.

Hadârat ile medeniyet arasındaki bu ayrımın daima mülâhaza edilmesi elzem olduğu gibi, hadâratın neticelenen medenî şekiller ile bilimden ve sanâyiden neticelenen medenî şekiller arasındaki ayrımın mülâhaza edilmesi de elzemdir. Bu, medeniyet alınırken, hem şekilleri arasındaki ayrımın hem de hadârat ile olan ayrımının mülâhaza edilmesi içindir. Nitekim bilimden ve sanâyiden neticelenen Batılı Medeniyet’in alınmasına mâni olan bir şey yoktur. Batılı Hadârat’tan neticelenen Batılı Medeniyet’e gelince; bunların hiçbir halde alınması câiz değildir. Zîra üzerine kâim olduğu esasta -ki akidedir- İslâmî Hadârat’a zıt olmasından dolayı Batılı Hadârat’ın alınması câiz değildir. Bizim akîdemiz, onların orta çözüm [uzlaşma] ve dînin hayattan ayrılması [laiklik] üzerine kâim olan akîdelerinden başkadır. Yine dünya hayatının tasvîri veya amellerin ölçüsü, bizim nezdimizde helâl-haram iken, onlar nezdinde menfaattir. Yine ebedî itminan ola-

rak Saadetin mânâsı, bizim nezdimizde Allah'ın rızâsını kazanmak iken, onlar nezdinde uzvî doyumdur.

Başkalarından neleri alıp neleri bırakacağımız konusunda beyyine üzere olmamız için, hem hadârat ile medeniyet arasındaki ayrım kaçınılmazdır, hem de hadârat mefhumlarından neticelenen medeniyet ile tamamen bilimlerden ve sanâyilerden neticelenen medeniyet arasındaki ayrım kaçınılmazdır.

“Neden mefhumlar için hadârat ve şekiller için medeniyet ıstılahlarını kullandınız, niye tam tersi değil? [الحَضَارَةُ] “el-Hadâra” lüğatte, [حَضَرَ] “hadar” da [şehirde] ikâmet etmektir, [حَاضِرٍ] “hâdir” [şehirli] ise, şehirlerde ve köylerde ikâmet eden kimse-dir. el-Katâmî şöyle der:

فَمَنْ تَكُنَّ الْحَضَارَةُ أُعْجَبْتَهُ فَأَيُّ رَجَالٍ بَادِيَةِ ثَرَاتَا

Kim ki kendisini hoşnut eden bir hadârat (bir şehirde ikâmet) ederse,

Artık hangi bâdiye adamı (bedevî) gelip bizi görür ki?

Yine [مَدِينَةٍ] “medene”, ikâmet edilen mekân iken, [مَدِينَةٍ] “medine” ise [مَدِينَةٍ] “medîne”ye (şehire) varmak demektir. Dolayısıyla her iki mânâ, birbirine yakındır” denilirse, buna cevâben şöyle denir:

[الحَضَارَةُ] “el-Hadâra” lüğatte, fikirlere ilişkin manalar için kullanılmıştır. O halde bunun mefhumlar için kullanılması daha dakiktir. el-Kâmûs'ta [el-Kâmûs-ul Muhîl] şöyle geçer: “[حَضَرَ] “Hadura” ([نَدَسَ] “neduse” gibi dammeli): beyân (edebiyat) ve fıkıh (derin kavrayış) sahibi adamdır.” el-Lisân'da [Lisân-ul Arab] şöyle geçer: “Sükunlu dâd ile [حَضَرَ] “Hadr” adam, beyân sahibi olandır. Kesralı dâd ile [حَضَرَ] “Hadir” adam ise, hayırla hadır (hazır) olandır.” Yine el-Lisân'da şöyle geçer: “Hadisteki « قُولُوا مَا يَحْضُرُكُمْ » “Hazır bulduğlarımızı söyleyin” demek, yanınızda mevcut halde hazır olanları söyle-

yin, çünkü siz başkasından mükellef tutulmazsınız, demektir." Dolayısıyla mefhumların toplamı için medeniyet yerine hadâratı kullanmak, daha dakik, daha tutarlı ve daha uygundur. Maddî şekiller için ise medeniyeti kullanmak daha dakiktir. Denilir ki ıstılahlar hakkında çekişme olmaz. Zira önemli olan, mefhumlar ve bunlardan neticelenen maddî şekiller ile tamamen bilimlerden, buluşlardan ve sanayilerden neticelenen maddî şekiller arasında ayırım yapmaktır. Birincisini reddederiz, çünkü onları almamız caiz değildir, ama ikincisini almamız câizdir.

Dedik ki hadârat, hayat hakkındaki mefhumların toplamıdır ve bu, ya dînî ya da beşerî olur. Dînî olana örnek, İslâmî Hadârat'tır. Beşerî olana örnek de, Hindu Hadâratı ile Kapitalist Hadârat'tır. Bu hadâratların varlığı, kesinleşmiş bir husustur ve inkârına yol olmayan sâbit bir hakîkattir. Aralarındaki ihtilâf da böyledir ve bunu yalancılardan başkası inkâr edemez. Zîra ehli nezdinde dînî hadâratın aslı vahiydir. Beşerî hadâratın aslı ise üzerinde birleşen halktır. Yalnız başına bu bile, aralarındaki temâyüz ve ihtilâf için yeterlidir. Hatta bazı mefhumlarda bir tür uyum olsa dahi, bu ne bir birlikte-lik ne de bir ortaklık olur. Zîra hadârat alındığında, kendisinden kaynaklandığı asıl veya üzerine kurulu olduğu esâs ile birlikte alınmalıdır. İki hadârat arasında esasta farklılık olursa, aralarında bazı mefhumların uyumlu olması veya bazı hayat hakkındaki mefhumlar arasında benzerlik bulunması önemli olmaz. Nitekim mefhum, aslından bir daldır. Bir mefhum, aslı ile birlikte olmadıkça alınmaz. Hem İslâmî Hadârat, hem de Kapitalist Hadârat; balık yemeyi, yün giymeyi, ferdî mülkiyeti, kadına vekâlet vermeyi, yöneticiyi muhâsebe etmeyi ve tedaviyi mubah kılar. Fakat tüm bunlar ve benzerlerinin,

Allah'tan Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e* bir vahiy oldukları üzere, yani şer'î hükümler oldukları üzere alınmadıkça, İslâmî Hadârat'tan olduklarına îtibâr edilmez. Oysa bunlar Kapitalist Hadârat'ta, maslahatları üzere veya akıllarının bunları güzel bulması üzerine alınırlar. Dolayısıyla bir Müslüman bunları maslahata veya aklen güzel bulmasına binâen alırsa, buna İslâm'dan almak olarak îtibâr edilmez.

Şu halde hadâratlar arasındaki ihtilâf, emrivâkidir ve inkârına hiçbir yol yoktur. Bizim için önemli olan; İslâmî Hadârat ile diğer hadâratlar, bilhassa Kapitalist Hadârat arasındaki ihtilâf ve bu ihtilâfa terettüp eden veya üzerine binâ edilen, diyalog, çatışma, tek bir evrensel hadâratın varlık imkânı, çatışmanın görüntüleri ve şekilleri, bu çatışmanın durup durmayacağı veya dinip dinmeyeceği yahut bir hadâratın ötekilerine üstünlüğü olup olmayacağı, tellâlları nezdinde dînlerarası diyalog ile nelerin kast edildiği, buna ilişkin doğru tutumun ne olduğu, dînler ve hadârat arasındaki farklar ve diğerleri gibi meselelerdir.

Dînler iki türdür: İslâm Dîni gibi, hadâratı kendisinden neşet eden, yani içerisinde hayat hakkındaki mefhumlar toplamı bulunan dîn ile Nasrânîlik Dîni gibi, hadâratı kendisinden neşet etmeyen, yani içerisinde hayat hakkındaki mefhumlar toplamı bulunmayan dîndir ki bunlarda, "çalma!" ve "zîna yapma!" gibi şeyler bulunsa da, hayatın tüm yönlerine şâmil mefhumlar toplamı yoktur. Binâenaleyh Nasrânîlik Dîni, kendisinden bir hadârat neşet etmeyen dîne misâl olmaya elverişlidir. Kapitalist Hadârat ise, ehlinin çoğu Nasrânî olan ülkelerde ortaya çıkmışsa da, Nasrânîlik Dîni'nden neşet etmemiştir. Dolayısıyla İslâm ile Nasrânîlik arasındaki diyalog veya çatışma veya ortak-

lık, İslâm ile Kapitalist Hadârat arasındaki diyalogdan veya çatışmadan farklıdır.

Hadâratlar Arası Diyalog Mefhumu

Diyalog veya çatışma dediğimizde, bir tarafta Müslümanların, dînlerinin ve hadâratlarının; diğer tarafta da Nasrânîler ile dînlerinin ve Kapitalistler ile hadâratlarının bulunmasını kast ediyoruz. Kapitalist Hadârat'ın elebaşları ve düşünürleri tarafından, İslâm ile ehlinin, yani İslâm ile Müslümanların arasının ayrılması habis bir girişimdir. Nitekim onlar, İslâm'ın yüce bir dîn olduğunu, ancak Müslümanların gerici ve bazılarının da terörist olduğunu iddia etmektedirler. Oysa onlar, İslâm'a bakışlarında yalancılardır. Şayet İslâm onlar nezdinde gerçekten yüce olsaydı, ona itikâd ederlerdi. Lâkin onlar, Müslüman halklardan bir halka vurduklarında veya Müslümanlar arasında hadâratlarının mefhumlarını yaydıklarında, kendilerine yönelik öfkeleri hafifletmeye uğraşarak saf Müslümanları dalâlete düşürmeye çalışmaktadırlar. Nitekim İslâmî Akîde'nin hâlen Müslümanların nefislerinde mevcut olduğunu ve çoğunluğu nezdinde oldukça güçlü olduğunu, dolayısıyla İslâm'a düşmanlıklarını açığa vurmaları halinde Müslümanları tetikleyip kışkırtmış olacaklarını bilmektedirler. Onun için bu saptırıcı cümleleri, Müslümanları uyuşturan ve aldatan silâhlar olarak kullanılmaktadırlar. Bazı Müslümanlar da bu lokmayı yutmaktalar, Nasrânîlerin ve Kapitalistlerin ileri sürdüğü veya entelektüel ajanlarının pazarladığı mânâda diyalogu kabul etmektedirler. Onlar, bu diyalogun tanımında üç husus üzerinde yoğunlaşmaktadırlar; Birincisi: bir dînin öteki üzerinde veya bir hadâratın öteki üzerinde üstünlüğü ve ayrıcalığı olmaksızın, diyalog kuran dînler ve hadâratlar arasındaki eşitlik; İkincisi: diyalog çerçevesi-

nin, çürütmeye veya geçersizleştirmeye mâruz bırakmaksızın ötekinde bulunanı salt öğrenim ile sınırlandırılmış olması; Üçüncüsü: iki dîn veya iki hadârat arasında ortak paydalara ulaşarak alternatif hadârat oluşturulması.

Onlar nezdindeki diyalog mefhumu işte budur! İddialarına göre bunun faydası; *“eşitlik zemininde ötekini kabule çağırın yüksek bir alternatif hadârat oluşturmak üzere kültürel nitelikler arasındaki verimli etkileşimdir”* [Dr. Milâd Hanâ, 02.04.2001’de Kâhire’de düzenlenen bir kültürel forumda] ve *“Her ne zaman hadâratlar, aralarındaki ortak paydaları bulma arayışında olsalar, insanlık ilerlemiş, serpilmiş ve barış yayılmıştır.”* [Dr. Ca’fer AbdusSelâm, İslâmî Üniversiteler Birliği Genel Sekreteri] Hatta onlardan biri şöyle diyecek kadar haddi aşıyordu:

“İslâm, etkileşim dînidir, gelişim dînidir. Söylenildiği gibi kapalılık dîni, izolasyon dîni değildir. Bilakis İslâm’ın ve Müslümanların altın çağı, İslâmî Hadârat’ın dünyadaki diğer hadâratlar ile etkileşime girdiği zamanda olmuştur. İslâm, dünyaya yayıldığında diğer tüm insanlık mîrâslarını ve hadâratlarını kucaklayıp almış, onlara kendi mîrâsından ve hadâratından vermiştir. İşte İslâmî Devlet’in altın çağı bu dönemdi.” [Dr. Kâsım Ca’fer, el-Cezîra kanalındaki “Asrın İlk Savaşları” programının “Amerikan Patlamaları, Hadâratlar Diyaloguna mı, Çatışmasına mı Sevk Eder?” başlıklı oturumunda, 29.09.2001] Yine şöyle diyordu:

“Araplar ve Müslümanlar olarak, bu problemden kurtulmalıyız. Kendimize, hadâratımıza, târihimize, mîrâsımıza yeterince güven duymalıyız ki gerilik konumundan değil, eşitlik konumundan dünyaya açılabilelim.” [el-Cezîra kanalındaki mezkur oturumda] Bir başkası ise şöyle diyordu:

“İslâm Hadâratı, dünya hadâratları arasındaki ortak paydalar üzerine kuruludur. Nitekim ötekini kabul etmiş, alıp vererek onunla etkileşime girmiştir.” [Amr AbdulKerîm, Siyâsî Bilimler Araştırmacısı, IslamOnline.net] Bir başkası da hadâratlar arası diyalogo-

ga Kur'ân-il Kerîm'den âyetler ile delil getirmeye çalışıyor ve şöyle diyordu:

“Kitâbımız, Kur'ân-il Mecîd, ötekiler ile diyalogun keyfiyetini tekid etmektedir. Müşrikler ile diyalog hakkında; **وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجْرُهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ** **Eğer müşriklerden biri senden emân dilerse, Allah'ın kelâmını dinleyip işitene kadar ona emân ver.** [et-Tevbe 6] *Kâfirler ile diyalog hakkında;* **قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا** **De ki: Ey kâfirler!** [el-Kâfirûn 1] *Dünyadaki çağdaş ve resmî dînler ile diyalog hakkında;* **قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا** **De ki: Ey Ehl-il Kitâb! Sizinle bizim aramızda eşit bir kelimeye geliniz. Allah'tan başkasına tapmayalım, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve kimimiz kimimizi rabler edinmesin.** [Âl-i İmrân 64] *Denklik konumundan ve mantığından ötekiler ile diyalog... Müslümanlar olarak, ebedî bir çatışma olduğunu söylememizin mümkün olmadığını düşünüyorum. Şu Kur'ânî âyete işâret ettim:*

تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ

Sizinle bizim aramızda eşit bir kelimeye geliniz. [Âl-i İmrân 64] *Bu âyet demektir ki Mesîhîler ile diyalog kurmamız, Yahudiler ile diyalog kurmamız ve ötekiler ile diyalog kurmamız mümkündür. Neden? Yani aramızda ortak bir kelime vardır ve bizim kelimemiz üzerinde diyalog yapalım demiyoruz.”*

[Atâullah Muhâcîrânî, İnan Devlet Başkanı'nın Hadâratlar Diyalogu Müsteşarı, el-Cezîra'nın mezkûr oturumunda] Yine Müslümanları çatışmaya karşı uyuşturmak için ihtilâf noktalarına sükût ederek aralarında ortak paydalar oluşturmak üzere dînler arası diyaloga çağırınlar da vardır. Onlar, tek bir babaya -ki İbrâhîm Aleyhi's Selâm'dır- mensup olanlardan gelmeleri itibâriyle üç dîn arasındaki diyalogu yüceltmek için “İbrâhîm'in çocukları” söylemine çağırılmaktadırlar. Bazı Müslümanlar da bunlara, Nebîlerin Müslüman oldukları-

na ilişkin Kur'ân-il Kerîm'den âyetler ile delil getirmektedirler. Allahu Teâlâ'nın Nûh'un lisânı üzere şu kavli gibi:

وَأَمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ

Ben Müslümanların ilki olmakla emrolundum. [ez-Zumer 12] ve İbrâhîm ile İsmâ'îl'in lisânı üzere şu kavli gibi:

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَّكَ

Ey Rabbimiz! Bizi Sana teslim olanlardan kıl ve neslimizden de Sana muslim bir ümmet çıkar. [el-Bakara 128] ve Lût Kavmî'nden şu kavli gibi:

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِينَ

Zaten orada Müslümanlardan bir ev halkından başka kimse bulamadık. [ez-Zâriyât 36] ve Havârîler'in lisânı üzere şu kavli gibi:

وَأَشْهَدُ بِأَنَا مُسْلِمُونَ

Şâhid olun ki bizler Müslümanız. [Âl-i İmrân 52] Belki de gün gelecek, Yahudiler ile Nasrânîlerin Müslüman olduklarını söyleyenler de çıkacaktır. Nitekim bu üç dîne ittibâ edenlerin mü'min olduğunu söyleyenleri işitmekteyiz. Ne var ki Kur'ân-il Kerîm'in sübûtu ve delâleti kat'î nasları, Yahudileri ve Nasrânîleri kesinlikle tekfir ederek gelmiştir. Allahu Te'âlâ'nın şu kavilleri gibi:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا 150 أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا

Allah'ı ve Rasûllerini inkâr edenler, Allah ile Rasûllerinin arasını ayırmak isteyenler, bir kısmına îman ederiz ve bir kısmını inkâr ederiz diyenler ve bunlar arasında bir yol tutmak isteyenler (var ya) (150) İşte hakîkî kafirler bunlardır ve Biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır. [en-Nisâ' 150-151]

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ۗ 1
رَسُولٌ مِّنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُّطَهَّرَةً

Kendilerine beyyine gelinceye kadar Ehl-il Kitâb'dan ve müşriklerden kâfirlik edenler, küfürden ayrılacak değillerdi. (1) (İşte o beyyine) Allah tarafından gönderilen ve tertemiz sayfeleri okuyan bir Rasûl'dür. [el-Beyyine

1-2]

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ

De ki; Ey Ehl-il Kitâb! Allah yapmakta olduklarınıza şâhid olduğu halde, niçin Allah'ın âyetlerini inkâr ediyorsunuz. [Âl-i İmrân 98]

مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

Ne Ehl-il Kitâb'dan kâfirler ne de müşrikler Rabbinizden size bir hayrın inmesini istemezler. Hâlbuki Allah rahmetini dilediğine tahsis eder. Allah büyük fazl sahibidir. [el-Bakara 105]

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ

Ey Ehl-il Kitâb! Niçin bile bile Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorsunuz? [Âl-i İmrân 70]

وَيَكْفُرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا

Bir de inkâr etmelerinden ve büyük bir iftira olarak Meryem hakkındaki sözlerinden. [en-Nisâ' 156]

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ

'Allah, Meryem oğlu Mesîh'tir' diyenler muhakkak ki kâfir olmuşlardır. [el-Mâide 17]

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأَدْخَلْنَاَهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ

Şayet Ehl-il Kitâb, îmân edip sakınsaydı, elbette ki günahlarını bağışlar ve elbette onları naîm cennetlerine koyardık. [el-Mâide 65]

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُتَيْمُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ
مِّن رَّبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ
الْكَافِرِينَ

**De ki; ‘Ey Ehl-il Kitâb! Siz Tevrât’ı, İncil’i ve Rabbi-
nizden size indirileni ikâme etmedikçe hiçbir şey üze-
rinde değilsiniz.’ Rabbinizden sana indirilen elbette,
onlardan çoğunun küfrünü ve tuğyânını artıracaktır. O
halde Kâfirler topluluğuna üzülme!** [el-Mâide 68]

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ

**Andolsun ki, ‘Allah üçün üçüncüsüdür’ diyenler de
kâfir olmuşlardır.** [el-Mâide 73]

قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا
يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّىٰ يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَن يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ

**Kendilerine Kitâb verilenlerden, Allah’a ve Âhîret
Günü’ne îmân etmeyen, Allah’ın ve Rasûlü’nün haram
kıldıklarını haram saymayan ve hak dîni (İslâm’ı) dîn
edinmeyen kimseler ile, küçülmüş oldukları halde ken-
di elleri ile cizye verinceye kadar savaşın!** [et-Tevbe 29]

هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِن دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ

**Ehl-il Kitâb’dan inkâr edenleri, ilk sürgünlerinde
yurtlarından çıkaran O’dur.** [el-Hasr 2]

Dolayısıyla onlar kesinlikle Kâfirlerdir ve kesinlikle Müslüman değillerdir. Onların Müslüman olduklarını söylemek kesinlikle câiz değildir. Zîra İslâm; luğatte [الانقياد] “inkiyâd (boyun bükme)” ve şer’î ıstılahta da Allah Subhanehû’nun Muhammed *SallAllahu Aleyhi ve Sellem’e* inzâl ettiği dîn demektir. Her ne kadar Muhammed *SallAllahu Aleyhi ve Sellem’in* bî’setinden (gönderilmesinden) ve tahriften evvel, önceki Nebîlere [Aleyhim-us Selâm] ve onlara îmân edip tâbî olanlara luğavî mânâsı ile İslâm lafzının ıtlâk edilmesi câiz olsa da, Muhammed *SallAllahu*

Aleyhi ve Sellem'in bi'setinden sonra bu artık câiz değildir. Dolayısıyla her kim O'na ve risâletine î mân etmezse, şüphesiz Kâfir olur ve onun ne Müslüman, ne de Mü'min olarak isimlendirilmesi helâl olmaz. Allahu Teâlâ şöyle buyurdu:

وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ أَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا
عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِالْعِبَادِ

Kendilerine Kitâb verilenlere ve ümmi olanlara de ki: 'Müslüman oldunuz mu?' Müslüman olmuşlarsa hidâyete ermişlerdir. Eğer yüz çevirirlerse sana düşen tebliğ etmektir. Allah kullarını görmektedir." [Âl-i İmrân 20]

SallAllahu Aleyhi ve Sellem ise şöyle buyurdu:

«الذي نفس محمد بيده لا يسمع بي أحد من هذه الأمة يهودي ولا نصراني ثم يموت ولم يؤمن بالذي أرسلت به إلا كان من أصحاب النار»

"Muhammed'in nefsinin elinde tutana (Allah'a) yemin olsun ki bu ümmetten her kim -ister yahudi ister nasrânî olsun- beni işitir, sonra da bana gönderilenlere î mân etmeden ölürse, ancak Cehennem ashâbından olacaktır."

Yine İbn-u Hibbân, Enes hadisinden, Kayser'in Rasûlullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e şöyle yazdığını tahrir etti: [إني مسلم] **"Ben Müslümanım."** Rasûlullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* bu mektubu okuyunca şöyle dedi: « كذب عدو الله ليس » **"Yalan söylüyor, Allah düşmanı! O Müslüman değildir, o Nasrânîlik üzeredir."**

Yine Arap Devletleri Birliği Genel Sekreteri Amr Mûsâ, bir hadâratın daha üstün bir hadâratın var olduğuna inanmadığını açıkladı. Onun bu sözü, İslâmî Hadârat'ın, Kapitalist Hadârat'tan veya Hindu Hadâratı'ndan veya Yahudi Hadâratı'ndan üstün olmadığına inandığını göstermektedir. Zira İtalya Başbakanı Berlusconi'ye tepki

gösterirken şöyle diyordu:

“Daha üstün bir hadâratın var olduğuna inanmıyoruz.” Onlardan biri de, kayıtsız-şartsız ve aleyhinde hüküm vermeksizin ötekinin kabulüne, el-Kehf Sûresi’ndeki âyetler ile delil getiriyor ve şöyle diyordu:

“Ve dinler arası diyalog; geleneksel değerleri, düşünceleri ve eski inançları yüklenen ferdin, ötekini -dinsel olarak farklı olanı- “olduğu gibi” keşfetme, onu anlama ve ona yönelik, aleyhinde peşin hükümlü değer yargıları vermeye sığınmaksızın atipik felsefi bir bakış billurlaştırma girişimidir... Dinlerarası diyalog savunucuları samimi niyet sloganını yükseltirler. Bu ise ötekini ve bakışını, epistemolojik olarak anlama arzusu dışındaki şartlardan ve hedeflerden soyutlanmayı öngörür... İlkesel olarak diyalogun bu içeriği, Kur’ân-il Kerîm’in el-Kehf Sûresi’nde vârid olan, iki adam arasındaki diyalog hakkındaki kıssa [âyetler 32–42] ile karşıtlık göstermez. Allah onlardan birine, etrafı hurmalık ile çevrili, ortasında ekinler biten ve içerisinden ırmaklar akan iki üzüm bağı vermiş ve Allah onu arkadaşından malca ve evlatça üstün kılmış. Bu kıssa açığa çıkarmaktadır ki diyalog, iki adam arasında kayıtsız-şartsız gerçekleşmiştir. Nitekim bu, Kur’ân’da tüm detayları ile anlatılır. Bu diyalog, onlardan birinin Allah’a karşı küfrünü içermesine rağmen, öteki bu sebeple diyalogu kesmemiştir. Kezâ Kur’ân, bu küfür sözlerini zikretmekten de çekinmemiştir. Çünkü bütününde, Allah Azze ve Celle’ye karşı kâfir bir şahsiyet hakkında epistemolojik bir bakış oluşturup biçimlendirmiştir... Dinler arası diyalog; dinlerin mukâyesesinden ve dinlerin rekâbetinden de farklıdır. Her ne kadar bu mefhumlar literatürde karıştırılıyor olsa da, dinlerin mukâyesesi; akîde, şeriat ve ibâdetler zemininde, insan, hayat ve kâinat tasavvuru ve bunlar dışında önyargıları ortadan kaldıran nesnel ve potansiyel bir hipotez girişimi ile, bir dîni ötekine kıyâs ederek araştırma anlamına gelen bir bilim da-

ludur. Oysa dinlerin rekâbeti; bir dînin ötekilerden üstünlüğünü ve seçkinliğini kanıtlamayı hedefleyen bir süreçtir ve tabiatıyla bu, salt anlama süreci olan dinler arası diyalogun hedeflemediği bir şeydir.” [Husâm Temmâm, Mısırlı Araştırmacı Gazeteci/İslamOnline.net: “Dinler arasındaki diyaloglar, insânî bir zarûret mi, küresel bir komplo mu?” başlıklı makâle]

Dinler arası diyalog fikrine sahip olanların ne kast ettiklerini bilmek için bu alıntılar zorunludur. Nitekim bu ifade, onların ıstılâhıdır. Bu ıstılahtan neyi murat ettiklerini bize gösterecek en iyi yol, kendi dilleri ile söyledikleri ve kendi kalemleri ile yazdıklarıdır. Zira burada luğavî delâletinin bir faydası olmaz. Şu halde bu alıntılar toplamından, bu ıstılâhın delâleti hakkında aşağıdaki hususları billurlaştırmanız mümkündür:

Birincisi: Dînler ve hadâratlar arasında eşitlik ve denklik. Bir dînin öteki dîne ve bir hadâratın öteki hadârata üstün kılınmaması.

İkincisi: Ötekini olduğu gibi kabul etme ve aleyhinde hüküm vermeksizin onu keşfetme. Hatta onun nezdinde bulunanları kayıtsız-şartsız anlama ve öğrenme.

Üçüncüsü: Hadâratlar arası diyalogun amacı; hadâratların ilerlemesine ve gelişmesine, barışın yayılmasına ön ayak olan müşterek ve insânî unsurlardan ilham almak yoluyla yüksek bir alternatif hadârat oluşturmaya yönelik etkileşimdir. Dinler arası diyalogun amacı ise; İslâm’ın çatışma arenasına girişini engellemektir.

İşte tüm bu mefhumlar, İslâm’a tam bir zıtlık ile zıttır. Hakkında delîl yahut şibh-u delîl bulunan tek bir mefhum dahi yoktur. Dolayısıyla bu, kesinlikle İslâm’dan değildir. Bilakis tamamen onu çarpıtmaktır, saptırmaktır ve bunun İslâm üzerindeki tehlikesi muhakkaktır.

Hadâratlar Arası

Eşitlik Fikri

Dînler ve Hadâratlar arası eşitlik mefhumu, bir küfür mefhumudur. Zira bu, Hak ile Bâtıl arasında, Hak Dîn ile muharref dînler arasında, Küfür ile İmân arasında, Dalâlet ile Hidâyet arasında, nâsîh ile mensuh arasında, aslı vahiy olan hadârat mefhumları ile beşerin koyduğu hadârat mefhumları arasında, yani akıl ile nakil arasında, Tâğut'a muhâkeme ile Kitâb, Sünnet ve irşâd ettiklerine muhâkeme arasında, yeryüzünde kalıp insanlara fayda veren sâbit ile atılıp giden köpük arasında eşitliğe dâvet- tir! Buna ilişkin deliller sınırlandırılmayacak kadar çok- tur. Allah *Subhanehû ve Teâlâ* şöyle buyurdu:

بَلْ تَقْنِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ

Bilakis biz, hakkı bâtılın tepesine bindiririz de o, bâtılın işini bitirir. Böylece (görürsün ki) bâtıl yok olup gitmiştir. [el-Enbiyâ' 18] Ve şöyle buyurdu:

فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ

Artık haktan sonra dalâletten başka ne vardır? [Yûnus 32] Ve şöyle buyurdu:

يُرِيدُونَ أَن يُتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَن يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَن يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

Onlar Tâğutu inkâr etmekle emroldukları halde, Tâğuta muhâkeme olmak istiyorlar. Oysa Şeytan ise on- ları uzak bir sapıklık ile saptırmak istiyor. [en-Nisâ 60] Ve şöyle buyurdu:

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظَاهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

O (Allah) Rasûlü'nü hidâyet ve Hak Dîn ile gönde- rendir ki dînini diğer tüm dînlere üstün kılsın. Velew

müşrikler kerih görsele de! [et-Tevbe 33] Ve şöyle buyurdu:

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

Her kim, İslâm'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, Âhirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır. [Âl-i İmrân 85] Ve şöyle buyurdu:

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ

Sana da Kitâb'ı [Kur'ân'ı], kendisinden önceki kitâbları tasdik edici ve üzerine müheymin (koruyucu ve şahid) olarak hak ile inzâl ettik. [el-Mâide 48] Ve şöyle buyurdu:

كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الرِّبْدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُتُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ

İşte Allah hak ile bâtila böyle misal verir. Köpük atılıp gider. İnsanlara fayda veren şeye gelince, o yeryüzünde kalır. İşte Allah böyle misaller getirir. [er-Ra'd 17] Ve şöyle buyurdu:

أَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَّا يَسْتَوُونَ

Mü'min olan, fâsık olan gibi midir? (Hayır) onlar elbette bir olmazlar. [es-Secde 18] Ve şöyle buyurdu:

قُلْ لَّا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

De ki: Pis, kötü olan ile temiz, iyi olan bir değildir. Velevis pis, kötü olanın çokluğu tuhafına gitse de (bu böyledir). O halde Allah'tan sakının, ey akıl sahipleri, ki kurtuluşa eresiniz. [el-Mâide 100] Ve şöyle buyurdu:

مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَى وَالْأَصْمَى وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ

Bu iki zümrenin (müminlerle kâfirlerin) durumu, kör ile sağır ve gören ile işiten kimseler gibidir. Bunlar(ın hali) hiç eşit olur mu? Hâlâ ibret almıyor musunuz? [Hûd

24] Ve şöyle buyurdu:

وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً

Sizin de kendileri gibi inkâr etmenizi istediler ki onlarla eşit olasınız. [en-Nisa 89]

İslâmlık iddiasında bulunup da ardından, İslâm ile Küfür arasında, ilhâd, teslîs ve tevhîd arasında, Muhammed *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in Nübüvveti'ni inkâr ile ona îmân arasında, faizi mubah kılmak ile haram kılmak arasında, hamrı (içkiyi) helâl kılmak ile haram kılmak arasında, karşılıklı rızâyı zînâyı helâl kılmak ile onu büsbütün haram kılmak arasında, Allah Subhanehû'ya ibâdet ile mahlukâta ibâdet arasında, fuhuş ile nikâh arasında, eşcinselliği, lezbiyenliği ve livâtayı mubah kılmak ile haram kılmak arasında, domuz ile hurma arasında... eşitlik kuran ne kadar şaşkın, ne kadar sapkındır! Hatta üstünlük hakkında sükût edip de tevhîdi şirke, helâli harama, Şeriatî Tâğuta, Mü'mini Kâfire, Vahyi beşer mahsulüne, İslâm'ı diğer tüm dînlere, Kur'ân'ı diğer tüm muharref kitaplara, Yaratıcı'ya kulluğu, güneşe, aya ve yıldızlara tapmaya üstün kılmayan ne kadar şaşkın, ne kadar sapkındır! Böylesi bir fitneden Allah'a sığınırız. Şu halde bağımlılık merduddur! Eşitlik merduddur! İslâm'ı ve hadâratını, diğer tüm dînlere ve hadâratlara üstün kılmamak merduddur!

Ötekini Kabul

Etme Fikri

Aleyhinde hüküm vermeksizin ve söylediklerini çürütmeksizin sırf tanımak üzere ötekinin kabulüne gelince; bu, herhangi bir hususta İslâm'ın metodundan değildir. Bilakis Kitâb'ın üzerine delâlet ettiği hususlar, bunun tamamen aksinedir. Nitekim Kur'ân-il Kerîm, Küfür fikirlerini ve Kâfirlerin sözlerini zikrettiği zaman, peşi sıra dâima onları çürüten hakkı zikretmiştir. Aşağıdaki âyetler bunun misâllerindedir:

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَتَّقَطُرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ
الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا

Dediler ki: 'Rahmân çocuk edindi.' Hakîkaten siz pek çirkin bir şey ortaya attınız. Bundan dolayı, neredeyse gökler çatlayacak, yer yarılacak, dağlar yıkılıp düşecekti! Rahmân'a çocuk isnâdında bulunmaları yüzünden. Oysa çocuk edinmek Rahmân'ın şânına yakışmaz. [Meryem 88-92]

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ 38 لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكْفُرُونَ
عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ 39 بَلْ تَأْتِيهِمْ بَعثَةٌ فَيَنْبَهُهُمْ فَلَا
يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ

Diyorlar ki: 'Ne zamandır bu vaat, eğer doğru sözlü iseniz?' İnkâr edenler yüzlerinden ve sırtlarından (saran) ateşi savamayacakları, kendilerine yardım dahi edilmeyeceği zamanı bir bilselerdi! Bilakis kendilerine o (Kıyâmet) öyle âni gelir ki onları şaşırır. Artık, ne onu reddedebilirler, ne de kendilerine mühlet verilir. [el-Enbiyâ' 38-40]

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى نَرَى اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ
تَنْظُرُونَ

Hani; 'Ey Musa! Biz Allah'ı açıkça görmedikçe asla

sana inanmayız', demiştiniz de bakıp durur olduğunuz halde hemen sizi yıldırım çarpmıştı." [el-Bakara 55]

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُؤْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا وَنَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

Kendilerine: 'Allah'ın indirdiğine îmân edin!', denilince: 'Biz sadece bize indirilene (Tevrât'a) inanırız.', derler ve ondan başkasını inkâr ederler. Halbuki o (Kur'an) kendi ellerinde bulunanı (Tevrât'ı) doğrulayıcı olarak gelmiş hak kitâbdır. Onlara 'Şayet siz gerçekten mü'minler idiyse, daha önce Allah'ın nebîlerini neden öldürüyordunuz?' deyiver! [el-Bakara 91]

وَقَالُوا لَنْ نَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَى تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ بَلَى مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

Dediler ki: 'Yahudi yahut Nasrânî olandan başkası Cennet'e giremeyecektir.' Bu, onların kuruntusudur. Dedi ki: 'Haydi delîlinizi getirin, eğer doğru sözlü iseniz!' Bilakis her kim muhsîn olarak yüzünü Allah'a döndürürse, onun ecri Rabbi indindedir. Onlar için ne bir korku vardır, ne de üzüntü çekerler. [el-Bakara 111-112]

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا، سُبْحَانَهُ، بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَانُونٌ

Dediler ki: 'Allah çocuk edindi.' (Hâşâ) Subhanehû! Bilakis semâvâtta ve arzda olanların hepsi O'nundur. Hepsi O'na boyun eğler. [el-Bakara 116]

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

Dediler ki: 'Yahudi yahut Nasrânî olun ki hidâyete eresiniz.' De ki: Bilakis biz, hanîf olan İbrâhîm'in dînine (uyarız). O müşriklerden değildi. [el-Bakara 135]

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أَحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالسَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ

فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَعْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

Allah kendisine mülk (devlet ve servet) verdiği için (şımararak) Rabbi hakkında İbrâhîm ile tartışmaya gireni görmedin mi? Hani İbrâhîm dedi ki: 'Benim Rab-bim hayat veren ve öldürendir.' Dedi ki: 'Ben de hayat veririm ve öldürürüm.' İbrâhîm 'Muhakkak ki Allah güneşi doğudan getiriyor. Haydi sen de batıdan getir!' deyince Kâfir apışıp kaldı. Şüphesiz ki Allah, zâlimler toplumunu hidâyete erdirmez!' [el-Bakara 258] Her ne kadar bu âyet, bizden öncekilerin şeriatlerinden olsa da Allah Subhanehü'nun {الْم تَر} kavlinden dolayı kaynaktır. Dolayısıyla biz de onun muhâtaplarıyız.

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرؤُوا عَن أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

(Evlerinde) oturup da kardeşleri hakkında: 'Bize uysalardı öldürülmezlerdi.' diyenlere de ki: 'Haydi kendinizden ölümü uzaklaştırın, eğer doğru sözlü iseniz!' [Âl-i İmrân 168]

الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عٰهَدَ إِلَيْنَا آلا نُوْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ
قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالذِّكْرِ فَلَمَّ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

'Doğrusu Allah bize, ateşin yiyeceği bir kurban getirinceye kadar hiçbir râsule îmân etmememizi emretti.' diyenlere de ki: 'Size, benden önce beyyineler ile, (bil-hassa) dediğiniz (mucize) ile nice Rasûller geldi. O halde niçin öldürdünüz onları, eğer doğru sözlü iseniz?!'

[Âl-i İmrân 183]

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُوبَةٌ عَلَتْ أَيْدِيهِمْ وَلَعْنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ
كَيْفَ يَشَاءُ

Yahudiler dediler ki 'Allah'ın eli sıkıdır (cimridir). dediler. Hay dedikleri yüzünden elleri bağlanasıcilar ve lânet olasıcalar! Bilâkis O'nun elleri açıktır (cömerttir),

dilediği gibi verir.’ [el-Mâide 64]

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ

Şirk koşanlar diyecekler ki: ‘Allah dileseydi, ne biz şirk koşardık, ne de atalarımız. Hiçbir şeyi de haram kılmazdık.’ Onlardan öncekiler de aynı şekilde (Rasûl-leri) yalanladılar, nihâyet azâbımızı tattılar. De ki: ‘Yanınızda bize çıkaracağınız (açıklayacağınız) bir bilgi var mı? Şüphesiz siz, zandan başkasına uymuyorsunuz ve siz ancak yalan söylüyorsunuz!’ [el-En’âm 148]

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عَزِيزُ ابْنِ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهَوْنَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ اتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

Yahudiler dediler ki: ‘Uzeyr, Allah’ın oğludur.’ ve Nasrânîler de dediler ki: ‘Mesih (Îsâ), Allah’ın oğludur.’ Bu, onların ağızları ile geveledikleri sözleridir. (Onlar sözlerini) daha önce kâfir olmuş kimselerin sözlerine benzetiyorlar. Allah onları katletsin (kahretsin), nasıl da döndürülüyorlar?! (Yahudiler) bilginlerini (hahamları), (Nasrânîler de) râhiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i, Allah’tan başka rabler edindiler. Oysa onlara, tek bir ilâha kulluk etmelerinden başkası emrolunmamıştı. O’ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden münezzehtir.’ [et-Tevbe 30-31]

وَإِذَا تَنَكَّلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَنْتَ بَشَرٌ مِثْلُنَا وَإِنَّا لَكَاذِبُونَ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِمَّنْ قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

Onlara âyetlerimiz, beyyineler olarak okunduğu za-

man, bize kavuşmayı beklemeyenler derler ki: ‘Ya bundan başka bir Kur’ân getir, ya da bunu değiştir!’ De ki: ‘Onu kendiliğimden değiştirmem, benim için olacak şey değildir. Ben bana vahyolunandan başkasına tâbi olmam! Muhakkak ki ben, Rabbime isyân edersem, azîm günün azâbından korkarım.’ De ki: ‘Eğer Allah dileseydi, ben onu size okumazdım, (Allah da) onu size bildirmezdi. Ben bundan önce de bir ömür boyu içinizde bulunmuştum. Hâlâ akletmiyor musunuz?’ [Yûnus 15-16]

وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُم بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ وَإِذَا نُنزِلُ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتُّخُوا بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

Dediler ki: ‘(Hayat) ancak bu dünya hayatımızdır, ölürüz ve yaşarız. Bizi ancak zaman helâk eder.’ Oysa onların bu hususta hiçbir bilgisi de yoktur. Onlar ancak zannederler. Onlara âyetlerimiz beyyineler olarak okunduğu zaman, onların ‘haydi atalarımızı getirin, doğru sözlü iseniz’ demekten başka hüccetleri yoktur. De ki: ‘Allah sizi diriltir, sonra öldürür, sonra sizi, hakkında şüphe olmayan Kıyâmet Günü’nde bir araya toplar.’ Velâkin insanların çoğu bilmezler. [el-Câsiye 24-26]

Hatta onlardan birinin delil gösterdiği el-Kehf Sûresi’ndeki âyetler de bu üslûbun, yani Küfür mefhumunu veya mefhumlarını çürütme üslûbunun dışına çıkmaz. Bu, yalnızca onların salt idrâk süreci dedikleri gibi diyalog değildir. Bilakis Küfür mefhumlarını idrâk etmek ve çürütmektir. Bu husus, o ikisinden birinin diğer arkadaşının küfrünü, karşı koyarak şu sözü ile reddinde oldukça açıktır:

أَكْفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاكَ رَجُلًا 37 لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي

وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا وَلَاوَلَا إِذْ دَخَلْتُ جَنَّاتِكَ قُلْتُ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ إِنْ تَرَىٰ أَنَا أَقَلَّ مِنْكَ مَالًا وَوَلَدًا فَعَسَىٰ رَبِّي أَن يُؤْتِيَنِي خَيْرًا مِّنْ جَنَّاتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ فَتُصْبِحُ صَعِيدًا زَلَقًا أَوْ يُصْبِحُ مَاءُهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلْبًا

(Dedi ki:) ‘Sen, seni topraktan, sonra nutfeden yarat-
tan, sonra seni bir adam biçimine sokan (Allah’ı) mı
inkâr ettin?’ ‘Lâkin O Allah, benim Rabbimdir ve ben
Rabbime hiçbir şeyi ortak koşmam!’ ‘Bağına girdiğin
zaman ‘MaşâAllah, kuvvet Allah’tan başkasına ait de-
ğildir.’ deseydin ya! Eğer beni malca ve evlatça kendin-
den daha düşük görüyorsan, (bil ki)’ ‘belki de Rabbim
bana, senin bağından daha hayırlısını verir ve (senin
bağına da) semâdan yıldırımlar gönderir de (bağın)
kupkuru bir toprak oluverir.’ ‘yahut (bağının) suyu dibe
çekilir de bir daha onu arayıp bulamazsın.’ [el-Kehf 37-41]

O halde arkadaşına { أَكْفَرْتِ بِالَّذِي خَلَقَكَ } ‘Seni Yaratan’ı
inkâr mı ettin?’ diyerek reddettiği, sonra ona cevâben { مَا
لِهِ } ‘MaşâAllah! Lâ Kuvvete illâ Billah’ di-
yerek yöneldiği, sonra ona, yıldırımlar göndermeye, suyu
çekip kurutmaya kâdir olan Yaratıcı’nın kuvvetini açıkladığı
halde, nasıl olur da onun hakkında bir hüküm vermediği
söylenemez?! Hele nasıl olur da bunun, dînlerin
kayıtsız-şartsız diyaloguna ve ötekini, hakkında hüküm
vermeksizin olduğu gibi kabul etmeye misâl olduğu söy-
lenebilir?!

Kâfirler ile diyaloga Allahu Teâlâ’nın, قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ لَا
أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ De ki: ‘Ey Kâfirler! Ben sizin
taptıklarınıza tapmam! Siz de ben taptığıma tapanlar
değilsiniz.’ [el-Kâfirûn 1-3] kavli ile, Müşrikler ile diyaloga da
Allahu Teâlâ’nın, وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ Eğer müşriklerden biri senden emân dilerse,
Allah’ın kelâmını dinleyip işitene kadar ona emân
ver, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır.

[et-Tevbe 6] kavli ile delîl getirilmesine gelince; bu istidlâl sahîh değildir ve yersizdir. Nitekim el-Kâfirûn Sûresi, onlar aleyhinde bir hüküm vermektedir ki bu, onların kesinlikle kâfirler oldukları, küfürleri üzere kalacakları ve îmân etmeyecekleri şeklindedir. Zîra Allah Subhanehû onların ebediyen îmân etmeyeceklerini bilmektedir ve bunu Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e* haber vermekte, bunu onlara da tebliğ etmesini ve birer sene aralıklar ile mâbudları değiştirme önerilerini reddetmesini emretmektedir. Allah Subhanehû, onların ölümüne kadar Kâfirler olarak kalacaklarını haber verdikten sonra, diyaloga mutlak olarak hiçbir mahâl kalmaz. Yine bu sûre, onların gözdelelerinden olan adamlar hakkında inzâl edildi. Nitekim Allah doğruyu söyledi ve onlardan bazıları öldüler, bazıları öldürüldüler de onlardan hiçbir îmân etmedi. Allahu Teâlâ'nın, **وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ ابْتَغِهِ مَأْمَنَهُ** Eğer müşriklerden biri senden emân dilerse, Allah'ın kelâmını dinleyip işitene kadar ona emân ver, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. [et-Tevbe 6] kavline gelince; bu âyette, iddia ettikleri gibi, iki denk arasındaki diyaloga dair hiçbir delil yoktur. Zîra içerisinde diyaloga delâlet yoktur. Bilakis müşrike Allah'ın kelâmını işittirme emri vardır ki ya îman etsin, ya da güvenli yerine ulaşsın. Zira bu âyet, İslâm hakkında sormak isteyen, müstecir (emân talep eden) bir müşrik hakkındadır. Böylece İslâm ona, kabul eder ümidiyle açıklanır. Dolayısıyla bu âyette; aleyhinde hüküm vermeksizin eşitlik ve denklik zemini üzere nezdindekileri bilmek için diyaloga dair bir delil yoktur. Üstelik âyet, onun müşrik olduğunu ikrâr etmektedir ki bu, aleyhinde şirk hükmü vermektedir. Yine nezdindekileri bilmek için onunla diyalog kurulmasını da talep etmemektedir. Bilakis ona Kur'ân'ın

işittirilmesini talep etmektedir. Dolayısıyla burada istidlâl yönü söz konusu olamaz.

Alternatif

Hadârat Fikri

Üçüncü sacayağı; hadâratlar arası diyalogun amacının, hadâratlar arasındaki ortak paydalardan ilham almak yoluyla daha yüksek bir alternatif hadârat oluşturmak üzere etkileşim olduğuna, bunun da ilerlemeye, gelişmeye ve barışın yayılmasına yol açacağına dair sözleridir. Onlardan birinin bu mefhuma ilişkin en berbat istidlâli, Allahu Teâlâ'nın şu kavlini delil göstermesidir:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا

De ki: 'Ey Ehl-il Kitâb! Sizinle bizim aramızda sevâ' bir kelimeye geliniz; Allah'tan başkasına tapmayalım ve O'na hiçbir şeyi şirk koşmayalım ve kimimiz kimi-mizi rabler edinmesin.' [Âl-i İmrân 64]

Nitekim o şahıs şöyle demektedir: “Ötekiler ile diyalog, denklik konumundan veya denklikten hareketle olmalıdır.” Sonra Allahu Teâlâ'nın {إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ} kavlini, “Bizim kelimemiz ile diyalog kuralım demiyoruz, aramızdaki müşterek kelime ile kuralım diyoruz” diyerek tefsir etmektedir. Âyeti böylesine anlamak, ancak Allah'a iftira etmektir. Zîra [كَلِمَةٌ عَدْلٌ] “sevâ” demek, [عَدْلٌ] “adl” demektir, yani “âdil bir kelime” demektir ve zaten sonraki âyet bunu beyân etmektedir. Âyetin ne mantukunda, ne de mefhumunda, bizim onları müşterek (ortak) bir kelimeye dâvet etmemiz söz konusu değildir. Zaten “Bizim kelimemiz ile diyalog kuralım demiyoruz” sözünün delili ile, kendisinin de bu âdil kelimedeki müşterek olmamız gerektiğini kast etmediği kesindir. Dolayısıyla geriye kalan şu ki o ancak müşterek bir hadârat, etkileşime dâvet, hadâratlar arasındaki ortak paydalardan ilhâm almak istemektedir ki bu,

hakkı bâtıla giydirmek, karıştırmaktır. Allah, Ehl-il Kitâb'ı bundan nehyettiğine göre, Müslümanları nehyetmesi evlâ bâbındandır. Allah *Subhanehû ve Teâlâ* şöyle buyurmuştur:

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْفُرُونَ بِالْحَقِّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

Ey Ehl-il Kitâb! Niç'in hakkı bâtıla karıştırıyorsunuz ve bile bile hakkı gizliyorsunuz? [Âl-i İmrân 71]

Dînler arası diyalogdan ve hadâratlar arası diyalogdan neyi murat ettiklerini, bu diyalog ile neyi amaçladıklarını beyân etmemizden sonra, muhtelif -iktisâdî, fikrî, askerî ve siyâsî- türleri ile çatışma meselesine geçiyoruz.

Hadâratlar Arası

Çatışma

İslâm ile Diğer Hadâratlar Arası Çatışmanın Tarihi

Dinler ve Hadâratlar arası çatışma oldukça eskiye dayanır. Burada bizi ilgilendiren, İslâm ile diğer dinler ve hadâratlar arasındaki çatışmadır. Gerçek şu ki Muhammed *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* çatlatırcasına hakkı beyân etmekle emrolunduğundan Kıyâmet saatine kadar İslâm, bir çatışma dînidir. Nitekim *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*, emrolunduğunu çatlatırcasına beyân etme emrini aldığı zaman, İslâm'ın mefhumları ile Küfrün mefhumları arasındaki fikrî çatışmaya başladı ve bu fikrî çatışma günümüze kadar süregeldi. Buna başka çatışma türleri eklenmiş olmasına rağmen hiç durmadı ve zaten durması da câiz değildir. Fikrî Çatışma; sert, şiddetli ve keskin üsluplar ile fikirleri tenkit etmektir. Nitekim Rasûl *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* de Allah'ın emrini infâz ederek böyle yaptı.

Allah *Subhanehû ve Teâlâ* şöyle buyurdu:

إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ

Siz ve Allah'ın dışında taptığınız şeyler cehennem yakıtısınız. Siz oraya gireceksiniz. [el-Enbiyâ' 98] Ve şöyle buyurdu:

هَمَّازٍ مَّشَاءٍ بِنَمِيمٍ مَنَاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ عُتِلَّ بَعْدَ ذَلِكَ رَنِيمٍ

(Herkesi) kötöleyen, laf götürüp getiren, hayrı engelleyen, saldırgan, günahkâr, kaba ve haşin, bir de kötülükle damgalanmış! [el-Kalem 11-13] Ve şöyle buyurdu:

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ لَأَكَلُونَ مِنْ شَجَرٍ مِّن رَّقُومٍ فَمَالِؤُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ فَشَارِبُونَ شُرْبَ الْهَيْمِ هَذَا نُزِّلَهُمْ يَوْمَ الدِّينِ 56 نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ

Sonra siz ey sapıklar ve yalancılar! Elbette bir ağaç-

tan, zakkum ağacından yiyeceksiniz! Karınlarınızı onunla dolduracaksınız! Üstüne de kaynar sudan içeceksiniz! Susamış develerin (suya saldırırcasına) içişi gibi içeceksiniz. İşte Dîn Günü onların ziyâfetleri budur! Sizi biz yarattık, hâlâ (kesin) tasdik etmez misiniz?

[el-Vâkı'a 51-57] Ve şöyle buyurdu:

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ

Şüphesiz mücrimler sapıklık ve çılgınlık içindedirler. [el-Kamer 47] Ve şöyle buyurdu:

لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ

Allah'ın lâneti yalancıların üzerinedir." [Âl-i İmrân 61] Ve şöyle buyurdu:

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ

Ebu Leheb'in iki eli kurusun! [el-Mesed/Tebbet 1] Ve şöyle buyurdu:

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ

Asıl sonu kesik olan, şüphesiz sana hınc besleyendir. [el-Kevser 3]

Bu fikrî çatışma, Allahu Teâlâ'nın; اذْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ Rabbinin yoluna, hikmet ve güzel öğüt ile dâvet et ve onlarla en güzel şekilde cedelleş. Doğrusu Rabbin kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O, hidâyete erenleri de en iyi bilendir. [en-Nahl 125] kavli ile gelişmez. Zîra "Hikmet", aklî burhan ve reddedilemez hüccettir. "Güzel Öğüt" de güzelce hatırlatmadır. Güzel hatırlatma ise fikirleri ve duyguları birlikte topluca harekete geçirerek olur. Aynen Allahu Teâlâ'nın şu kavli gibi: إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا لِلطَّاغِيْنَ مَا بَا لِأَبْيَينَ فِيهَا أَحْقَابًا لَا يَدْخُلُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا لِلطَّاغِيْنَ مَا بَا لِأَبْيَينَ فِيهَا أَحْقَابًا إِلَّا حَمِيمًا وَعَسَآفًا جَزَاءً وَفَآفًا **Şüphesiz cehennem pusudadır. (O ki) tâğutların barınağıdır. Orada çağlar boyu kala-**

caklardır. Orada bir serinlik ve (susuzluk gideren) bir içecek tatmayacaklardır. Kaynar su ve irin müstesnâ. (Yaptıklarına) uygun bir karşılık olarak. [en-Nebe 21-26]

“En güzel bir şekilde cedel” ise seninle mücâdele edenin eziyetinden sakınmandır, yani sana yönelik ezâsından sakınmandır, yani onu boş vermemdir. Yine bu fikrî çatışma, Allahu Teâlâ'nın, وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ En güzel bir şekilde olmadıkça Ehl-il Kitâb ile cedelleşmeyin, onlardan zulmedenler müstesna! [el-Ankebût 46] kavli ile de çelişmez ki bu, cedelde size karşı ezâlarından en güzel bir şekilde sakınmanızdır. Savaşarak veya haklarındaki hükmün icrâsından ve cizye ödemekten imtinâ ederek zulmedenlere gelince; onlar ile cedel, kılıç ile olur. Musanneflerinde İbnu Ebî Şeybe ile AbdurRazzâk'ın, siyer âlimlerinin ve diğerlerinin Ebu Katâde'den tahrir ettikleri şu rivâyet, fikri çatışma hakkındadır:

«رَسُولُ اللَّهِ قَالَ لِرَجُلٍ نَصْرَانِيٍّ أَسْلَمَ أَبَا الْحَارِثِ، فَقَالَ النَّصْرَانِيُّ قَدْ أَسْلَمْتُ، فَقَالَ لَهُ أَسْلَمَ أَبَا الْحَارِثِ، فَقَالَ قَدْ أَسْلَمْتُ، فَقَالَ لَهُ التَّالِثَةُ أَسْلَمَ أَبَا الْحَارِثِ، فَقَالَ قَدْ أَسْلَمْتُ قَبْلَكَ، فَعَصَبَ وَقَالَ كَذَبْتَ حَالَ بَيْتِكَ وَبَيْنَ الْإِسْلَامِ خِلَالِ ثَلَاثِ شَرِيكَ الْخَمْرِ وَلَمْ يَقُلْ شُرَيْكُ، وَأَكَلَكِ الْخِنْزِيرِ وَدَعَاؤُكَ لِلَّهِ وَلِدًا»

“Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Nasrânî bir adama: “Müslüman ol, Ebâ'l Hâris!” dedi. Nasrânî, “Ben Müslüman oldum” dedi. Bunun üzerine ona: “Müslüman ol, Ebâ'l Hâris!” dedi. O da “Ben Müslüman oldum” dedi. Sonra üçüncü kez: “Müslüman ol, Ebâ'l Hâris!” dedi. O da “Ben senden önce Müslüman oldum” dedi. Bunun üzerine Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem öfkelenmiş ve şöyle dedi: “Yalan söyledin. Seninle İslâm arasına üç şifâat engel giriyor: içki satmandır, (râvî: içmendir demedi), domuz yemendir ve Allah'a çocuk isnâd etmemdir!”

es-Sun'ânî, tefsîrinde AbdurRazzâk'tan, o da

Ma'mer'den, o da Katâde'den tahrir etti ki Ubeyy İbn-u Halef çürümüş bir kemik ile geldi ve onu rüzgâra savurup dedi ki: "Allah buna mı hayat verecek, Ey Muhammed?" Nebî Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle dedi:

«نعم يحيي الله هذا ويميتك ويدخلك النار»

"Evet, Allah buna hayat verecek ve senin canını da alacak ve seni ateşe (Cehennem'e) sokacak!"

el-Hâkim, el-Mustedrak'te, Câbir ibnu Abdullah [Radiyallahu Anhumâ]'dan şöyle dediğini tahrir ve tashih etti:

"Bir gün Kureyş toplandı... Daha sonra Utbe ibnu Rabi'a ibnu Abdi Şems kendisine geldi ve şöyle dedi: "Yâ Muhammed, sen mi daha hayırlısın, (baban) Abdullah mı?"... Bunun üzerine Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem sükut etti. Sonra Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ona "bitirdin mi?" diye sordu. "Evet" deyince Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ona şunu okudu:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ، حم تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhir-Rahmânir-Rahîm; Hâ-Mîm. (Bu Kur'ân Rahmân ve Rahîm (olan Allah) tarafından inzâl edilmiştir. [Fussilet 1-2] *tâ ki şuraya kadar: فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِّثْلَ عِصْيَانِ عَادٍ وَثَمُودَ* Eger yüz çevirirlerse de ki: işte sizi, Âd ile Semûd'un kasırgasına benzer bir kasırgaya karşı uyarıyorum. [Fussilet 13] *Bunun üzerine kendisine şöyle dedi: "Yeter! Yeter! Yanında bundan başkası var mı?" Buyurdu ki: "Hayır." Ardından Utbe, Kureyş'e geri döndü. Dediler ki: "Ardından ne var?" Dedi ki: "(Ardımda) bir şey bırakmadım. Sizin ondan bahsettiğinizi gördüm, ben de onunla konuştum." Dediler ki: "Sana cevap verdi mi?" Dedi ki: "Evet, heykeli dikili olana and olsun ki ki sizi Âd ile Semûd'un kasırgasına benzer bir kasırgaya karşı uyarmanızdan başka bir şey anlamadım." Dediler ki: "Yazıklar olsun sana! Adam seninle Arapça konuşuyor ve sen*

onun ne dediğini anlamıyorsun." Dedi ki: "Vallahi, kasırgayı hatırlatmasından başka söylediklerinden hiçbir şey anlamadım." İşte bunlar, Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den fikrî çatışma hakkında yapılan rivâyetlerden bazılarıdır.

Aynı şekilde bazı sahabeler de böyle yaptılar. Meselâ; İbn-u İshâk, Zubeyr'e isnâd ettiği rivâyette şöyle dedi:

"Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den sonra, Mekte'de Kur'ân'ı açıktan okuyan ilk kişi, Abdullah ibnu Mes'ûd [Radiyahallahu Anh] idi. (Râvî) dedi ki: Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in ashâbı bir gün toplanıp dediler ki: "Vallâhi, Kureyş bu Kur'ân'ın kendilerine açıktan okunduğunu hiç işitmedi. Acaba, hangi adam onlara bunu işittirir ki?" Bunun üzerine Abdullah ibnu Mes'ûd "Ben!" dedi. Dediler ki: "Şüphesiz biz senin hakkında onlardan çok endişeliyiz! Ancak biz istiyoruz ki gerektiğinde kendisini bu kavimden men edecek (koruyacak) aşireti bulunan bir adam olsun." Dedi ki: "Bırakın beni! Muhakkak ki Allah beni onlardan men edecektir." (Râvî) dedi ki: Bunun üzerine İbnu Mes'ûd sabah erkenden çıktı, kuşluk vakti makâma varıncaya kadar gitti. Sonra şunu okudu: بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ sesini yükselterek şunu okudu: عَلَّمَ الْقُرْآنَ **Rahmân, Kur'ân'ı öğretti.**" [er-Rahmân 1-2] (Râvî) dedi ki: "Sonra (bu sesi) okuyorken (bu sese) yöneldiler (kulak verdiler.)" (Râvî) dedi ki: Sonra ona dikkatlice baktılar ve şöyle demeye başladılar: "İbnu Umme Abd, ne diyor böyle?" (Râvî) dedi ki: Sonra şöyle dediler: "O, muhakkak Muhammed'in getirdiğinden bir kısım okuyor olmalı." Bunun üzerine ona doğru kalktılar ve yüzüne yüzüne vurmaya başladılar. O ise Allah'ın okumasını dilediği yere ulaşıncaya kadar okumayı sürdürdü. Sonra oradan ayrılıp arkadaşlarına vardı. Yüzünü yaralamışlardı. Sonra (arkadaşları) ona dediler ki: "İşte senin hakkında endişelendiğimiz tam da bu idi." Bunun üzerine dedi ki: "Allah düşmanları, (gözümde) şimdikinden daha çok hiç küçülmemiş-

lerdi. Eğer isterseniz, yarın sabah erkenden onlara aynusını yapmak için yine giderim." Dediler ki: "Hayır! Bu senin için yeterlidir. Doğrusu sen onlara, kerih gördüklerini işittirmiş bulunuyorsun."

İbn-u Kesîr Câmî'ul Mesânîd ve's Sunen'de Hâtıb'dan şöyle tahrir etti:

"Rasûlullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem onu (Hâtıb'ı) İskenderiyye'nin Mukaokis'ı olan Curayc ibnu Mînâ'ya göndermişti. Kendisine dedi ki: "Nebîniz, kendisini kendi beldesinden çıkararak niçin dâvet etmiyor?" Ona dedi ki: "Îsâ, Allah kendisini yükseltinceye kadar kendisini katletmek isteyenleri niçin dâvet etmemişse, ondan." Bunun üzerine dedi ki: "Güzel söyledin. Sen, hikmetli birinin yanından gelmiş hikmetli birisin."

el-Hâkim el-Mustedrak'te "Şeyhayn'ın [el-Buhârî ile Muslim'in] şartına göre sahîhtir" diyerek Ebî Mûsâ'dan şöyle tahrir etti:

"Rasûlullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem bize, Necâşî'nin ülkesine varıncaya kadar ilerlememizi emretti. Bu, Kureyş'e ulaşınca Amr-u ibn-ul Âss ile Umâra ibn-ul Velîd'i (oraya) gönderdiler. O ikisi Necâşî'ye hediyeler yığmışlardı. Biz geldik, sonra onlar Necâşî'nin huzuruna vardılar, ona bir hediye verdiler. O kabul edince, onlar da ona secde ettiler. Sonra Amr-u ibn-ul Âss şöyle dedi: "Bizden bir topluluk dînimizden döndüler ve onlar şimdi senin ülkedeler." Necâşî onlara dedi ki: "Benim ülkemde mi?" Dedi ki: "Evet!" Dedi ki: "O halde onları bize gönder." Bunun üzerine Ca'fer bize dedi ki: "Hiçbiriniz konuşmayın. Bugün hatîbiniz benim." Sonra Necâşî'ye vardık ki o, sağında Amr-u ibn-ul Âss ve solunda Umâra ibn-ul Velîd olduğu halde meclisinde oturuyordu. Papazlar [القسيسين = Necâşî ve dostları anlamına da gelir. (Lisân-ul Arab)] ve râhipler de saflar halinde oturuyorlardı. Sonra Amru ve Umâra ona şöyle dediler: "Onlar sana secde etmezler." Yanına vardığımızda, huzurundaki pa-

pazlar ve rahipler tarafından "Krala secde edin" diye azarlandık. Bunun üzerine Ca'fer şöyle dedi: "Biz, Allah'tan başkasına secde etmeyiz!" Sonra Necâşî dedi ki: "Bu da nedir?" Dedi ki: "Muhakkak ki Allah aramıza Rasûlünü gönderdi. O, Îsâ'nın, kendisinden sonra Ahmed ismi ile gelecek rasûl diye müjdelediği Rasûldür. Sonra O bize, Allah'a kulluk etmemizi, O'na hiçbir şeyi şirk koşmamamızı, salâhu ikâme etmemizi, zekâtı vermemizi, ma'rûfu emretmemizi ve münkerden nehyetmemizi emretti." (Râvî) dedi ki: Bunun üzerine insanlar onun sözlerine şaşakaldılar. Amru bunu durumu görünce ona şöyle dedi: "Allah kralı ıslah etsin. Onlar Îsâ ibnu Meryem hakkında sana muhâlefet ediyorlar." Bunun üzerine Necâşî Ca'fer'e şöyle dedi: "Peki, arkadaşın, Meryem oğlu hakkında ne diyor?" Dedi ki: "Onun hakkında Allah'ın kavli şöyle der: O, Rûhullah'tır ve hiçbir beşerin yaklaşmadığı hayâ sahibi bâkire bir kızıdan, Meryem'den çıkardığı (yarattığı) kelimesidir." (Râvî) dedi ki: Bunun üzerine Necâşî yerden bir çöp alıp (havaya) kaldırdı. Sonra şöyle dedi: "Ey papazlar ve rahipler topluluğu! Bu kimseler, sizin Meryem oğlu hakkında söylediklerinize, şu (çöpün) eklediği kadarını eklemediler. Merhaba sizlere ve yanından geldiğiniz zâta! Ben şahitlik ederim ki O, Allah'ın Rasûlüdür ve O, Îsâ ibnu Meryem'in müjdelediğidir. Üzerimde şu krallık (sorumluluğu) olmasaydı, O'na varır, ayakkabılarını taşırdım. Ülkemde dilediğiniz kadar kalın." Ardından yiyecek ve giyecek verilmesini emretti. Sonra şöyle dedi: "Bu ikisine hediyelerini geri verin!" "Ahmed, bu hadîsi Umm-u Seleme [RâdiyAllahu Anhâ]'dan daha uzunca rivâyet etti ki bu, Ebî Mûsâ hadîsinden çok daha detaylıdır. el-Heysemî bunu el-Mecma'a'da nakletti ve şöyle dedi: "Adamları (râvîleri) sahîh adamlardır. Ayrıca İbn-u İshâk bizzat işittiğini açıklamıştır."

Müslümanlar, SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in vefâtından sonra da Kûfür dînleri ve hadâratları ile fikrî ve -ileride

geleceği gibi- askerî bir mücâdele ile mücâdelelerini sürdürdüler. O kadar ki İslâm, geçmişte -birazı müstesnâ-âlemin dört bir yanına yayıldı. İnsanlar fevç fevç Allah'ın Dîni'ne girdiler. Önceki dînlerini ve hadâratlarını terk edip Akîdesi tek, fikirleri tek, hayata bakış açıları tek, nizâmları tek, maslahatları tek, yüce idealleri -ki Kelime-tullah'ı yüceltmektir- tek, yepyeni tek bir Ümmet haline geldiler. Dünyanın liderlik merkezini üstlendiler. Başkentleri aydın fikrin, tevhîd akîdesinin ve âdil şerâatin ışınlarını saçan merkezler haline geldiler. Sonra âleme Kitâb'ı, Sünnet'i ve Arap dilini taşıdılar. Böylece İslâm, herkesin ideolojisi oldu. Arap diline verilen ihtimâm büyük oldu. O kadar ki aralarından nice müctehidler ve lügat âlimleri bulunur oldu. Arap ile Acem (Arap olmayan) arasında hiçbir fark olmadı, Allah'ın nîmeti sayesinde birbirlerine kardeş oldu. Bugün görüyoruz ki habîs üsluplar ile, Arap diline karşı onu İslâm'dan koparmaya yönelik amansız bir saldırı vardır. Ammiceye (halk diline) yapılan çağrılar böyledir. Müslümanların diğer dillerinin Latin alfabesi ile yazılması böyledir. Yerel lehçelere fasih Arapça olarak itibar edilmesi böyledir. Bilindiği gibi Arapça'yı bilmeyenlerin İslâm'ı anlaması zordur. İctihâd etmesi imkânsızdır. Onlar istiyorlar ki Arapça, Latince ve Süryanice gibi bir dil haline gelsin! Uzmanlardan, akademisyenlerden başka, kullanım dışı kalan bu dil ile İslâm'ı anlayan kalmasın! Onlar aslında istiyorlar ki Arapça ölü bir dil haline gelsin! Peki, Arapça'yı anlamayanlar, şer'î nassların anlaşılması için gereken haberi ve inşâyı, emri ve nehyi, hakîkati ve mecâzı, illeti ve sebebi, şartı ve mâniyi, âmmu ve hâssı, mutlakı ve mukayyedi, mantukun ve mefhumun delâletini, iltizâmı ve harflerin mânâlarını, sarfı ve nahivi ve diğerlerini nereden bilecek?

Muhakkak ki her kim buna çağrıda bulunursa, İslâm'ın apaçık düşmanıdır. Müslümanlardan her kim de bu bâtıl-lara aldanırsa eblehtir!

Fakat Allah'ın Dînine bu giriş, bizzat Araplar arasında dahi, genel anlamda mükemmel bir şekilde olmadı. Zîra dînler ve mağlup hadâratlar varlıklarını sürdürdü. Ge- lişmelerine izin veren bir ortamın bulunmamasından ötü- rü başlangıçta zayıf idiler. Bundan ötürü zındıklar hare- keti başarısızlığa uğratıldı ve sindirildi. Ancak daha son- raları Arap dili meselesinin ihmâl edilmesi, ictihâd kapı- sının kapanmasına ve hükümlerin anlaşılmasında sıkıntı- ya yol açtı. O kadar ki nihâyetinde Devlet parçandı ve devletçikler haline geldi. Ardından eski hadâratların bazı fikirleri Müslümanlara bulaşmaya başladı. Kimilerine Hind Felsefesi'nin çilekeşlik ve bedene eziyet gibi fikirle- ri, kimilerine milliyetçi fikirler, kimilerine de ezoterik fi- kirler bulaştı ve Hilâfet merkezinden kopma eğilimi baş- gösterdi. Böylece Devlet zayıfladı ve fetihler durdu. Hatta Haçlılar ve Tatarlar ona göz dikti. Nihâyet Osmanlılar ge- lip Devlet'in birçok bölgelerini kendi sultanları altında birleştirdiler. Fetihleri yeniden başlattılar. Fakat bu fetih- lere daha ziyâde, -ideolojiyi sahîh bir biçimde taşımaksı- zın- askerî renk galebe çalıyordu. Dolayısıyla fethedilen beldelerin halklarını, -ilk fetihlerdeki gibi- İslâm potasın- da eritemediler. Nitekim Özbekler, Tâcıklar, Peştunlar, Farslar, Türkler, Berberîler [Kuzey Afrika'da yaşayan bir halk], Hintliler, Deylemîler [Azerbaycan civarında yaşayan bir halk], Türkmenler, Kürtler ve onların İslâm'a olan muhabbetleri ve bağlılıkları ile Osmanlı döneminde fethedilen halklar- dan Sırplar, Yunanlar, Macarlar, Hırvatlar, Romenler ve diğerleri arasındaki farktan, bu farkın hissedilmesi müm- kündür. Zîra bunlar, Batı ile birlikte Müslümanlara ve

devletlerine karşı komplolar kurmada hızlı davrandılar. Her ne zaman bir intikam fırsat bulsalar, hiç kaçırmaz oldular. Sonra İslâm'a karşı kültürel saldırı ve misyonerlik akını başladı. O kadar ki Batılı Hadârat, İslâm Devleti'nin işini bitirmeyi, onu darmadağın etmeyi ve Müslümanların bütünlüğünü parçalamayı başardı. Kapitalist Batı, bununla da yetinmedi. Bilakis milliyetçilik, vatançılık, demokrasi, özgürlükler, beşerî kânunlar, sünî sınırlar gibi mefhumlarının Müslümanlar arasında yayılması uğrunda çalışmaya devam etti. Nüfuzlarını ve mefhumlarını pekiştirerek, çıkarlarını koruyarak, parçalanmışlığı derinleştirerek, Allah'ın yolundan saptırarak ve boyunduruklarından kurtulmaya çalışan tüm muhlislere karşı koyarak kendilerini dost edinen fasit işlerin öncülerini bu devletçiklerin başına diktiler. Bu uğurda, Kapitalist fikirlere harâretle çağrıda bulunan, onları savunan, İslâm'ın hadâratı ile mücâdele eden ve Ümmet'in düşmanları yanında kör bir samimiyet ile kalakalan entelektüel ajanlar da onlara destek oldular. Bu Haçlı Kâfirler ve Müslümanların beldeleri üzerinde karar sahipleri olan ajanları, onları medya ve öğretim araçları ile de donattılar. Böylece saptırdılar ve saptırıldılar! Bu fikrî saldırı hiç durmadı. Kapitalist Hadârat'ın mefhumlarına dönük bu çağrı dâhilinde; özgürlüklere, demokrasiye, çoğulculuğa, sivil topluma, kurumlar devletine, insan haklarına, kadın haklarına, vatandaşlık bağına, dinler arası diyaloga ve benzerlerine var güçleri ile çağıragediler. İşte bunlar, İslâmî Hadârat ile Kapitalist Hadârat arasında gerçekten şiddetli bir fikrî çatışma olarak değerlendirilir.

Bu çatışma, delîl gerektirmeyecek derecede açık ve nettir. Her ne kadar kapitalist entelektüeller ve karar sahipleri çarpıtarak ve saptırarak gizlemeye çalışsalar da, bunu

gündelik yaşıyoruz. Meselâ; Amerikan eski Başkanı Nixon “Uygun Fırsat” isimli kitabında şöyle demektedir:

“İzolasyonumuz; ideallerimiz ve tüm dünyada erdemin yapılmasına çağırın dinsel inançlarımız ile çelişir.” Yine “Savaşızsız Zafer” isimli kitabında şöyle demektedir:

“Devrimci İslâmî İdeoloji; modernleşmeye bir tepkidir. Komünizm tarihin saatini ileri sararken, İslâmî fundamentalizm ise geriye sarar... Hem Komünist hem de İslâmî devrimciler, aynı ortak hedefi benimseyen ideolojik **düşmanlardır**: Bu, **çekişmez ideallerine** dayalı egemen bir diktatörlük dayatmak amacıyla, gerekli herhangi bir üslup ile otoriteye ulaşma arzusudur.” Yine şimdiki (Mayıs 2002) İtalya Başbakanı Berlusconi’nin de şöyle dediğini görüyoruz:

“Hadâratımızın üstünlüğünün farkında olmalıyız. Doğu, Batı Hadâratı’na yönelmeye devam edecektir ve bu yöneliş artacaktır. Bu, bir kez Komünist dünyada meydana gelmiştir, bir kez de İslâmî dünyanın parçalarında meydana gelmiştir.” Oslo sürecinin Norveç asıllı koordinatörü Terry Larson, Filistin Müslümanlarının Batı ile normalleşme eğilimini memnuniyetle karşıladı. Düşman Yahudi heyetinin Oslo’daki müzâkereci üyesi, Ori Speer “Rota” isimli kitabında şöyle demektedir:

“Başörtüleri, kadınların başlarında görülmemeye ve etekler alttan kısılmaya başladı. Larson’un Batı ile normalleşme eğilimi olarak değerlendirerek memnuniyetle karşıladığı bir husustur bu.” Gerçekten de kadınlar Oslo’dan önce Birinci İntifâda sırasında bunu yapmaya cüret edemezlerdi. Yine Amerikan Dışişleri Bakanı eski yardımcısı Phyllis Oakley’nin şöyle dediğini görüyoruz:

“Hadâratlar arası çatışmanın kaçınılmaz olduğunu söyleyenler ile hemfikiriz.” Amerikan Dışişleri eski bakanı Made-

leine Albright da şöyle diyordu:

“Kimliğimizden ötürü saldırıya uğradık. Nitekim bizler küreselleşmeye bağlıyız ve demokrasiyi, özgürlükleri ve açık toplumu savunuyoruz. İşte bu, Amerika'nın vazgeçemeyeceği bir esâstır.” [el-Kuds Gazetesi'nin Washington'daki Nathan Charles'in sözlerini tercüme ederek yaptığı alıntıda] Yine Amerikan Yale Üniversitesinde târih profesörü olan Paul Kennedy ise şöyle demektedir:

“Terörist saldırı tehlikesinin sona ermeyeceği sonucunu çıkarmaktan kaçınmak zordur. Nitekim bu saldırıların meydana gelişini önlemede büyük bir başarı göstermiş değiliz. Cin şişenin boğazından çıktı ve bir intikam ruhu taşıyor; araba patlamaları artık uçak patlamalarına dönüşmüş durumda.” [el-Kuds Gazetesi'nin tercümesi, 22.09.2001] Yine Eski Yahudi Cumhurbaşkanı Herzog, 1992'de Polonya Parlamentosu önünde şöyle diyordu:

“İslâmî fundamentalizm salgını hızla yayılıyor ve bu yalnızca Yahudi halkına değil, tüm insanlığa karşı bir tehlike arz ediyor.” [el-Arabî Dergisi, Sayı 514] Şimon Peres de şöyle diyordu:

“Fundamentalizm, Komünizm'in çökmesinden sonra çağın en büyük tehlikesi haline geldi.” [el-Arabî Dergisi, Sayı 514] Amerikan Dışişleri eski bakanı Cyrus Vance de şöyle diyordu:

“Eylemleri, tahmin edilmesi imkânsız olan bu fanatikler ile uğraşırken dikkatli ve kararlı olmalıyız.” [el-Arabî Dergisi, Sayı 514] Fransız Kültür Ansiklopedisi'nde Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem hakkında şöyle denilmektedir:

“Bir katil, anti-Mesih, kadınları kaçıran ve insan akलının en büyük düşmanı...”

İşte bunlar ve benzerlerinin İslâm'a düşmanlıklarını dışa vuran açıklamaları vazıh olarak delâlet etmektedir ki onlar, Kapitalist hadâratları ile İslâmî Hadârat'a karşı

şiddetli bir fikrî çatışma icra etmektedirler. Fakat uyuşturmaya devam etmek ve değişimden döndürmek üzere Müslümanları saptırmaya ve gözlere toz saçmaya çalışan başka bir kesim daha vardır ki onların da İslâm'a ve ehline karşı düşmanlıkları az değildir. Nitekim eski Amerikan Başkanı Clinton "Ortadoğu'daki düşmanımız aşırılıktır" diyor, hadâratlar çatışması fikrini reddediyordu. Yine mevcut çatışmanın İslâm ile bir alâkasının olmadığını, bunun ancak dîn ve milliyetçilik kisvesi altına gizlenen aşırı güçler arasındaki bir çatışma olduğunu söylüyordu. Bunun İslâmî öğretiler ile çeliştiğini de ilâve ediyor, İslâm'ın dünyada hoşgörü ve ılımlılık yönünde büyük bir güç olduğunu vurguluyordu. [el-Arabî Dergisi, Sayı 514] Belçika Dışişleri Bakanı Louis Mitchell ise Berlusconi'nin önceki açıklamalarını yorumlayarak şöyle diyordu:

"Avrupa Birliği'ne üye bir devletin başbakanı bu mantıkla konuşursa, tümüyle reddedilir. Herhangi bir hadâratın daha iyi olduğu veya diğer hadâratlardan daha üstün bir konumda bulunduğu yönündeki bir görüş, hepimizin inandığı Avrupalı değerlere tezat olarak değerlendirilir." [el-Cezîra kanalındaki mezkur oturumda] Hatta bir "Haçlı Savaşı" ilan etmesi ve çağrıda bulunması bile, Başkan Oğul Bush'un Washington'daki İslâmî Merkez'i [Islamic Center] ziyâret etmekten ve İslâm'ı bir barış dîni olarak tanımlamaktan alıkoymuyordu. Benzer şekilde onun bu saldırısındaki ortağı İngiltere Başbakanı Tony Blair de, İslâm'ı bir barış dîni olarak tanımlıyor ve şu âyet-îl kerîmenin mânâsını da buna delil gösteriyordu:

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا

Her kim haksız yere birini öldürürse veya yeryüzünde fesat çıkarırsa, bütün insanları öldürmüş gibidir." [el-

Dolayısıyla Müslümanların, böylelerinin dile getirdiği aldatıcı ifadelere kanmaması gerekir. Kalplerinin derinlerinde gizli olanları ifşâ eden, onların Müslümanların kanmaması gereken yalan sözleri değil, fiilen yaptıkları eylemlerdir.

Aslında onlar, İslâm'ı hakîkati ile bilmektedirler, hatta belki de bazı Müslümanlardan bile çok bilmektedirler. Daha önce “İslâmî fundamentalizm ise geriye sarar... İslâmci devrimciler... ideolojik düşmanlardır... Çekilmez ideallerine...” şeklindeki sözlerini aktardığımız Amerikan eski başkanı Richard Nixon, “Uygun Fırsat” isimli kitabında şöyle demektedir:

“İslâm sırf bir dîn değildir, dahası büyük bir hadâratın temelidir.” Yine İslâm ile Nasrânîlik arasını ayırmakta, aynı kitabında fundamentalistlerden bahsederken şöyle demektedir:

“Onlar, geçmişi yeniden canlandırarak önceki İslâmî Hadâratı döndürmeye, İslâmî Şeriat'ı uygulamaya ve İslâm'ı bir dîn ve devlet olarak tanıtmaya kararlıdırlar.” Ve şöyle demektedir:

“Ancak bizim hadâratımız, onların hadâratlarından daha dirençli değildir. Nitekim İslâmî dünya Komünizme, Batılı dünyanın direndiğinden daha kuvvetlice direnmiştir. Batılı dünyada maddiyatı ve yaygın ahlâkî yozlaşmaları reddetmeleri, onların aleyhine değil lehine bir kredidir.” Gördüğümüz gibi, o bu sözlerinde doğruyu söylemektedir. Fakat bu sözler onu, ne bizim onların ideolojik düşmanları olduğumuzu ilan etmekten alıkoymaktadır, ne de Müslümanlara karşı entrikalar çevirmekten ve onlara karşı Yahudileri desteklemekten sakındırmaktadır. Nitekim “Savaşızsız Zafer” isimli kitabında şöyle demektedir:

“İsrail’in bekâsına bağlılığımız derin bir bağlılıktır. Bizler resmî müttefik değiliz, ancak bizi birbirimize bağlayan şey, herhangi bir kâğıt parçasından daha güçlüdür. Bu, mânevî bir bağlılıktır. Geçmişte herhangi bir başkanın asla koparmadığı ve gelecekte de her başkanın içtenlikle koruyacağı bir bağlılıktır bu. Muhakkak ki Amerika, İsrail’in, onu yıkma hedeflerini gerçekleştirmek üzere onu ağır hasara uğratmaya yemin etmiş düşmanlarına asla izin vermeyecektir.” Yine *“Uygun Fırsat”* kitabında şöyle demektedir:

“İsrail ve Güney Kore gibi tehdit edilen demokratik hükümetleri korumak üzere, gerekirse, askerî güç kullanmaya hazırlıyız.” Ve şöyle demektedir:

“Herhangi bir Amerikan Başkanı yada Kongre, İsrail’in yıkılmasına asla izin veremeyecektir.” İşte böyleleri gerçekten İslâm’ın ve hadâratının hakikatini kavramışlardır. Ne var ki onlar, kâfirlikleri, düşmanlıkları ve entrikaları üzerinde ısrar etmektedirler. Zaten bu da pek şaşırtıcı değildir. Zira Müslüman, Kapitalist Hadâratı kendi ehlerinden daha çok kavrayabilir, yine de dînine ve hadâratına ihlaslı bir Müslüman olarak kalmaya devam edebilir. Tam aksi de gerçekleşebilir. Dolayısıyla asıl olan, Müslümanların böylesi sözlere aldanmamalarıdır.

Muhakkak ki **Nübüvvet Minhâcı üzere Râşidî Hilâfet**’in varlığı, İslâm ile Küfür arasındaki çatışmanın sarsılmaz esâsıdır. İslâm’ın tatbik edilmediği ve Müslümanların içler acısı bir zayıflık, aşağılanmışlık, geri kalmışlık ve parçalanmışlık durumunda olduğu bir sırada bu çatışmayı, çeşitli türleri ile sırf medya araçlarındaki çağrılara, kitaplar yayınlamaya ve kişisel temaslara kısıtlamak saflık ve anlayış kıtlığıdır. Oysa bir İslâmî Devlet bulunduğu anda, içerisinde cisimleşmiş halde adâlet olur, izzet olur, saadet olur, insâniyet olur ve her çeşidi ile ha-

yır bulunur. En yakındaki de, en uzaktaki de, Müslüman da, Kâfir de bunu hisseder. O Devlet'in varlığı; milyonlarca kitabın, milyonlarca temasın ve binlerce medya aracının işlevini görür. Zikredilenlere Devlet'in de varlığı ilâve edildiği zaman, görürsün ki insanlar fevç fevç Allah'ın dînine girerler.

Hadâratlar

Çatışmasının

Yönleri

Fikrî Çatışma

İslâm ile diğer Kûfür hadâratları arasındaki fikrî çatışma; fiilî bir realitedir ve bu, -çatışmayı kâfirler başlatmamış olsalar bile- Müslümanlara farzdır. Nitekim bunu başlatan, Devlet'ten önce ve gizlilik devresinde Mekke'de Rasûlullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem'*dir ve bu, günümüze kadar böyle devam etmiştir ve Allah'ın dilediği zamana kadar da devam edecektir. Kimi insanlara gözükmese de besbelli ortadadır. Milel ve nihâl [milletler ve inançlar tarihi] konulu kitaplara âşina olanlar, bunlarda, Müslümanların öğrendikleri tüm fikirlere karşı fikrî bir çatışmaya girdiklerini göreceklerdir.

İşte Batı Hadâratı ile İslâmî Hadârat arasındaki bu çatışma, birçok üsluplar ile kendisini gösterir. Bunlardan bazıları şunlardır:

1. Medya araçları üzerinde egemenlik kurmak ve Kapitalist Hadâratın hizmetine yönlendirmek.
2. Batı'nın mefhumlarını yaymak, İslâmî Hadârat'ın bazı mefhumlarını çarpıtmak, onlarla savaşmak ve Müslümanların târihini tahrif etmek için tüm düzeylerde öğretim müfredatları üzerinde egemenlik kurmak.
3. Doğrudan Batılıların denetlediği okullar ve üniversiteler kurmak.
4. Batı'nın ve ılımlı-ilerici dostlarının güdümünde, Batı Hadâratı'nı benimseyen ve ona çağırان partiler kurmak.
5. Elit, kültürlü, aydın, âkil veya düşünür dedikleri kimseleri, İslâmî Âlem'in beldelerinde düşünce, kanaat önderleri olmaları için himâye etmek, yıldızlarını par-

latmak ve meşhur etmek.

6. Fikrî ajanları, siyâsî ajanları, muhbirleri yani casusları olmaya elverişli olanları seçebilmek için değişik türleri ile eğitim bursları ve kursları finanse etmek.
7. Zehirlerini akıtmak için sivil toplum kuruluşları, forumlar, enstitüler, uzmanlık merkezleri kurmak ve bol keseden finanse etmek.
8. Arap Dili ile savaşmak, Arapça dışındaki dilleri canlandırmak, milliyetçilik ve vatancılık nârâlarını kışkırtmak.

Hatta çıkarlar çatışması denilen şey bile, aslında fikrî çatışmanın peşi sıra gelen bir fikrî anlaşmazlığa dayalıdır. Sonra çıkarlar çatışması, askerî çatışmaya da varabilir. Askerî çatışmada güçlü olmayan zayıf, çakal yada tilki aslanın avına ne kadar yaklaşıyorsa, bu çıkarlar çatışmasına o kadar yaklaşır. Bu çıkarlar çatışması, aynı hadârata sahip iki devlet yada iki halk arasında olabileceği gibi iki farklı hadârat arasında da olabilir. Amerika, Körfez'e saldırıp işgâl ettiğinde, üzerinde nüfuzunu yaydığında, kurula kurula çörelendiğinde, dikilip çakıldığında, kesinlikle Kuveytlileri kurtarmayı hedeflememişti. Bilakis bu, petrol çıkarları ve nüfuz yayma çatışması idi. Onlardan biri şöyle diyordu:

"Biz, Tanrı'nın hatasını düzeltmeye geldik." Demek istiyor ki Allah, petrolü Batı'da değil de Körfez'de yaratmakla hâşâ hata etmiş! Yine Amerika eski Dışişleri Bakanı George Schultz, 16.12.1990'da bir televizyon programında şöyle diyordu:

"Velev Kuveyt'ten çıksa bile, Irak'ın askerî olarak imhâ edilmesi gerekir." Yine Dick Cheney, 03.12.1990'da Kongre önünde şöyle diyordu:

“Her ne şekilde olacağına bakmaksızın bu tür bir saldırının tekrarlanmamasını garantilemek gerekir, velev Saddam Kuveyt’ten çekilse bile.” Bilindiği gibi, Irak, Kuveyt ve diğer Körfez beldeleri, o zamana kadar İngiltere’nin nüfuz muntıkasında idi. Bunun için Amerika, İngiltere ile siyâsî ve iktisâdî olarak çatışıyordu. Bununla birlikte her ikisi de aynı hadâratın mensupları idiler ki bu, Kapitalist Hadârat’tır. Aynı zamanda Müslümanlar ile de siyâsî, iktisâdî ve askerî olarak çatışıyordu. Nitekim Kapitalizm’i benimsiyor ve İslâmî hadâratlarını yahut mefhumlarının çoğunu terk etmeleri için Müslümanlar ile çatışıyordu. Dolayısıyla Amerika’nın söz konusu şekillerde Müslümanlar ile çatışması, onlar nezdinde hadârî bir mefhumdayalır. Bu ise zayıf halkları ve milletleri istismar etmek ve mukadderatlarına tahakkümü mubah kılmaktır. İşte şimdi de Orta Asya’ya saldırmaktadır. Kezâ İngiltere ile çatışması da hadârî bir mefhumdayalır, lâkin bu mefhum, Araplar ile çatışmasının dayandığı mefhumdan farklıdır. İngiltere ile Körfez’de çatışmaktadır, çünkü Yeni Dünya liderliğinde ve mustazafların servetlerini yağmalamada tek başına kalması gerekir. Bunun içindir ki Baba Bush’un dediği gibi, Amerika’nın başı çekmesi, dolayısıyla dünya liderliğinin merkezinde iki kutba yer olmaması ve tek kutbun yalnızca ilkel Sömürgeciliğin vârisi olarak ve rakipsiz bir biçimde Amerika olması gerekir. İki hadârat arasındaki çatışmanın örneklerinden biri de, Kapitalist Amerika ile Sosyalist Sovyetler Birliği arasındaki çatışma idi, lâkin bu, askerî çatışma haddine varmamış, siyâsî, fikrî ve iktisâdî çatışma ile sınırlı kalmış ve Sovyetler Birliği’nin çökmesi ile sona ermişti. Aynı hadârata mensup olanlar arasındaki çatışmanın örneklerinden biri de, Naziler ile diğer Kapitalistler arasındaki çatışma idi ki

bu, Alman ırkını diğer ırklardan üstün görenler ile Avrupa ve Amerika halklarından bu ırk üstünlüğünü ve ayrımcılığını reddedenler arasındaki bir çatışma idi. Fakat bu, aynı hadârat çerçevesinde kaldı ve Müttefiklerin mefhumuna aykırı olarak, Nazi Hadâratının parçası olan muayyen bir mefhuma dayalı idi.

Fikrî çatışma; Âdem [Aleyhi's Selâm]'ın evlatları arasındaki anlaşmazlıktan, şu günümüze kadar gelen ve Allah'ın diletiği zamana kadar sürecek olan yeryüzündeki tüm çatışmaların esâsıdır. Bunun için fikrî çatışmadan başladık.

İktisâdî Çatışma

İktisâdî çatışma öteden beri mevcuttur. Fakat güçlü hadârata tâbi olanların, diğer hadâratlara tâbi olan Allah'ın kullarını şefkatsizce, merhametsizce ve insanlık dışı bir biçimde yer hale gelmeleri bakımından, bugün daha ürkütücü, daha öğütücü, daha kapsamlı ve daha sistematik bir hâl almış ve dünya, güçlünün zayıfı yediği büyük bir ormana dönüşmüştür. Ulaşım ve iletişim faktörleri bakımından dünyanın küçük bir köy haline geldiği doğrudur, ancak aynı zamanda güçlünün zayıfa musallat olması bakımından da vahşi bir orman haline gelmiştir. Kapitalizm'in ve bilhassa liderliğini üstlenen Amerika'nın üzerine kurulu olduğu unsurlar açısından bu realite oldukça nettir. Bunun üsluplarından bazıları şunlardır:

1. Yol bulunabilen her yerde hammadde üzerinde egemenlik kurmak.
2. Küresel bir para birimi olarak doları altına alternatif kılmak. Nitekim Avrupa, Euro denilen kendi para birimi ile doların hegemonyasına karşı mücadele etmeye çalışmaktadır. Yine bazı devletler de altın-gümüş sistemine dönmeye çalışmakta, ancak Amerika, bu altın-gümüş sistemine her geri dönüş girişimine savaş açmaktadır.
3. Büyümekte olan devletleri, ağır sanâyileşmekten, hatta birçoklarını hafif sanâyileşmekten bile men ederek sırf tüketim pazarları halinde kalmalarını sürdürmek.
4. Büyümekte olan devletleri, Devletlerarası Para Fonu [IMF] ve Dünya Bankası [WB] aracılığıyla bileşik faizli kredilere boğmak. Bu kredilerin tehlikesi, gözler önünde aşikârdır.

5. Kendi öz beldelerinde bir yer bulamayıp Batı'ya göç etmek zorunda kalan göçmenlerin akıllarını ve tecrübelerini soğurmak.
6. Kendi kendine yeterliliklerini kaybetmelerinden sonra yardımların, bağışların ve kredilerin merhametine kalmaları bakımından bu beldelerde, çoğunlukla Devletlerarası Para Fonu'nun [IMF] dayattığı, gıda güvenmesini riske eden politikalar koymak.
7. Devletleri, bölgesel savaşlarında kullanmamaları halinde kısa bir süre sonra paslanmış-dökülmüş, miadı dolmuş hurda yığınlarına dönüşecek silahları satın almaya sürüklemek için bölgesel savaşlar kızıştırmak.
8. Sermayenin Avrupa ve Amerika gibi daha güvenli ülkelere kanalize edilmesi bakımından az gelişmiş ülkelere güvensizlik oluşturmaya çalışmak. Ardından çeşitli vesileler ile dilediklerinde dondurmak. Yalnızca Arap ülkelerinin Batı'daki sermayelerinin, en düşük tahmine göre, 800 milyar dolara ulaştığını hatırlarsak, tüm büyümekte olan ülkelerden, diğerleri şöyle dursun, sırf İslâmî beldelerden ne kadar hortumlanmış olabileceğini yaklaşık da olsa tasavvur edebiliriz.
9. Küreselleşme, özelleştirme, dev kapitalist şirketlerin mülkü olan sermayeye yönelik yabancı yatırımlar yoluyla çeşitli ülkelerde iktisâdî çıkarlar üzerinde egemenlik kurmak.
10. Görevleri onların çıkarlarını korumak olan ordular ve istihbârat servisleri ile birlikte, ajan yöneticiler atamak.
11. Amerika'nın Körfez'de, Sînâ'da, Orta Asya'da, Türkiye'de ve diğer yerlerde yaptığı gibi, nüfuz yayılımını sürdürmek üzere dünyanın bazı hassas bölgelerine kuvvetler indirip konuşlandırmak. Bunların yanı sıra

servetlerin yağmalanmasını garantilemek üzere deniz kıyılarına filolar yerleştirmek.

12. Zayıflıklarını sürdürmek ve üzerlerinde egemenlik kurulmasını kolaylaştırmak üzere bağımsızlık adı altında dünyayı daha fazla devletçiklere parçalamak için çalışmak.
13. Mağlup halklar üzerindeki hegemonyalarını sürdürmek ve onları düşünmekten, değişimden ve pençelerinden kurtuluştan uzaklaştırmak üzere kültürlerini ve hadâratlarının mefhumlarını yaymak.
14. Amerika'nın Irak'a uyguladığı ambargo gibi, bazı devletlere ambargo uygulamak. Nitekim Amerika, Irak'a ambargo uygulamak ve Irak ile ticâretin engellenmesi için Amerikan Deniz Kuvvetleri'ne güç kullanma hakkı verilmek üzere Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden 665 sayılı kararı çıkarmıştı. Bob Woodward, "Liderler" isimli kitabında bu karar hakkında şöyle demektedir:

"Birleşmiş Milletler 45 yıllık tarihinde ilk kez, kendi şemsiyesi dışındaki ülkelere ekonomik ambargo uygulama hakkı vermiştir. Bu, Amerikan yönetiminin parlak bir diplomasi zaferidir."

Siyâsî Çatışma

Kapitalist Batı Hadâratı ile Müslümanlar arasındaki siyâsî çatışmaya gelince; aşağıdaki hususlarda tecelli eder:

1. 1924 yılında Hilâfet Devleti'ni yıktılar.
2. Filistin'de bir yahudi devleti kurdular, onu ve nev'i şahsına münhasır askerî üstünlüğünü koruma altına aldılar.
3. Müslümanların bütünlüklerini parçaladılar. Altmış küsur varlığa dönüşünceye kadar bağımsızlık adı altında bu parçalanmışlığı körüklediler. Halen de bölme-parçalama üzerindeki çalışmalarını sürdürmektedirler. Şüphesiz akıl sahipleri için bu yıkıcı parçalanmışlığın tehlikesinin gizlisi-saklısı yoktur. Yazıktır ki Müslümanlar, hadâratlarına ve mefhumlarına ağır bir darbe vurduğu halde, bu bağımsızlık fikrinin peşinden sürüklenmekte ve uğrunda savaşım vermektedirler. Onlar parçalanmışlık ve bölünmüşlük içerisinde sürüp gittikleri halde Allah onlara, parçalanmaksızın tek bir bütün olmalarını emretmektedir. Oysa gece-gündüz Allahu Teâlâ'nın, **Allah'ın ipine hep birlikte sımsıkı sarılın ve sakın ayrılığa düşmeyin.**" [Âl-i İmrân 103] kavlini okumaktadırlar. Buradaki {جَمِيعًا} **'hep birlikte'** kelimesi, Allah'ın ipine sımsıkı sarılanların hâlidir ve "cemaat" (birliktelik) mânâsındadır. Üstelik *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in şu kavlinden dolayı cemaatin ta kendisidir:

«من اتاكم وأمركم جميع على رجل واحد يريد أن يشق عصاكم أو يفرق
جماعتكم فاقتلوه»

"İşiniz (yönetiminiz) tek bir adam üzerinde birleşmiş iken, her kim gelir de âsâmızı parçalamak yahut cema-

atinizi tefrikaya düşürmek isterse, onu öldürün!” Burada tek bir adam üzerinde birleşmek ile cemaat olmak aynı mânâdadır.

4. Kendilerinde olduğu gibi otoriteyi şekli olarak üçe bölmekle [kuvvetler ayrılığı ilkesi] birlikte Cumhuriyet ve Krallık gibi siyâsî rejimlerini İslâmî bölgelerde **şekli olarak** uygulamak.
5. İslâm Devleti olan **Râşidî Hilâfet Devleti’**ni kurmak için çalışan ciddi değişim hareketlerine karşı koymak. Nitekim onları bazen aşırılar, bazen fundamentalistler diye adlandırırlar. Bu karşı koyuşları çoğunlukla uşakları yoluyla olur, nadiren de doğrudan olur:

“Beyaz Saray’da Ortadoğu işlerinden sorumlu yetkili Martin Indyck, Amerika’nın Doğu’da yüz yüze geldiği meydan okumanın, dost ülkelerin aşırılığı zapt etmelerine yardım ettiği üzerinde durdu.” [el-Arabî Dergisi, Sayı 514] Onlar bunu zapt edemeseler de, “ılımlı-ilerici dostları” sayesinde keskinlikle ve kindarca bastırırlar. Böyleleri hakkında Nixon, “Uygun Fırsat” kitabında şöyle demektedir:

“İslâmî ülkelerdeki politikacıların çoğunun İslâm ile ilişkisi; idealler, gelenekler ve normlar ilişkisinin ötesine geçmez... İlericiler: kayda değer aktivitesi bulunan bir gruptur... Müslümanları, siyâsî ve iktisâdî alanlarda uygar dünyaya bağlamaya uğraşır. Bu grup, esnekliği ile ayırt edilir ve Batı’yı “Kâfir” olarak tanımlamaz, aksine “Ehl-i Kitap” olarak tanımlar. İlericilik ile yönetilen bazı ülkeler demokratiktir, Türkiye ve Pakistan gibi... Müslüman dünyadaki ilerıcilere yardım etmek zorundayız... Amerikan politikasının anahtarı, yalnızca ilerici Müslümanlar ile olan stratejik işbirliğinde temsil edilir. Madem ki amaçlarımızda ilericiler ile ilişki kuruyoruz, o halde bu işbirliğimiz tüm ekonomik ve stratejik alanları kapsamalıdır... Amerika ve partner devletler ara-

sındaki ilişkinin vesâyet düzeyine erişmemesi elzemdir ve ilerici devletlerdeki liderlere, bizimle halkları arasındaki muhabirlermişçesine muamele yapmamalıyız. Aksine onlara, eşit partnerler muamelesi yapmalıyız. Zîra onları gömmenin en çabuk yolu, onlara Batılı propagandanın ağızlıkları muamelesi yapmaktır... İslâmî dünyadaki dostlarımızın, kendi ülkelerinde politik zorluklara yol açan bazı hareketlerimizi reddetmelerini ara sıra kabul etmeliyiz." Dolayısıyla Ümmet, "bu ılımlı-ilerici dostları" gâyet net bir biçimde tanımalıdır. Zaten Irak, Mısır, Türkiye, Özbekistan, Cezayir, Suriye, Libya ve Tunus yöneticilerinin bu Ümmet'in muhlis evlatlarına neler yaptıklarını hatırlatmaya lüzum yoktur.

6. Zayıf devletlerin, bu cümleden İslâmî Âlem'de kurulu devletlerin işlerine müdâhalesine meşruiyet oluşturmak için Birleşmiş Milletler ile Güvenlik Konseyi'ni kurmak. Nitekim Amerika, bazı büyük devletlerin geçimsizliğinden ötürü Güvenlik Konseyi üzerinden müdâhale edemediği takdirde, Güvenlik Konseyi'ni de, Birleşmiş Milletler'i de bypass ederek münferit şekilde hareket eder. Aynen terörizme karşı Haçlı saldırısı başlattığı şimdiki durumunda olduğu gibi, ki böylece dilediği yere çöreklenebilip dilediği yeri vurabilmektedir. Nixon, "Uygun Fırsat" kitabında bu politika hakkında şöyle demektedir:

"Birleşik Devletler'in çıkarları zarara mâruz kaldığı zaman, mümkün olan her zamanda Birleşmiş Milletler ile koordinasyon içinde hareket edecektir. Ancak, bu mümkün değilse, ondan yardım almaksızın, tek başına hareket edecektir." Yine Masaşusets Üniversitesi'nde [Massachusetts Institute of Technology] siyasal bilimler profesörü olan Claud Bower, MEI Dergisi'ndeki makâlesinde şöyle demektedir:

“Açıktır ki uluslararası hukuk, Batı Yarıküre’ye uygulanmaz... Görünen o ki insan hakları ihlâli, Amerikan çıkarlarına hizmet ettiği sürece makbuldür.”

7. Hodbinlerden ve karanlıkçılardan birilerini toplayıp onlardan partiler oluşturmak, onlardan birine iktidarı teslim etmek, diğerlerini de muhâlefet kategorisine katmak ki tek partili sistem denilen şey varsa muhâlefet de yoktur zaten.

İşte bunlar, Kapitalist Hadârat lehtarlarının Müslümanlara ve diğerlerine karşı yürüttüğü siyâsî mücâdelelerin bazı görüntüleridir. Yazıktır ki tüm bu görüntülerde başarılı da olmuşlardır. Bilinmelidir ki bu ancak ve sadece, Hilâfet Devleti ile temsil edilen; sâlih bir çobanın ve sâlih bir nizâmın yokluğundan ötürüdür.

Askerî Çatışma

Şimdi hadâratlar arasındaki çatışma türlerinden bir diğeri olan askerî çatışmaya geçiyoruz. Bu, Müslümanlar nezdinde Cihâd olarak isimlendirilir ve geniş bir konudur. Burada bizim için önemli olan; bilhassa İslâmî Hadârat açısından askerî çatışmanın kaçınılmazlığını kanıtlamak, bazılarının talep cihâdını nefyetme girişimi, sonra İslâm'ın hoşgörü ve barış dîni olduğunu söyleyenlere reddiye, sonra da İslâm'ın terör dîni olup olmadığıdır.

Evvelâ Kâfir Hadârat tâbilerinin Müslümanlara yaptıkları ile başlayalım. Zîra bu, delâlet bakımından sözlerden daha belîğdir, çünkü somut ve hissedilirdir. Günlerden bir gün olsun kendisiyle hiç savaşmadığımız Avustralya, Doğu Timor'u işgâl etmiştir. Çin, Orta Asya'nın güneyinde bütün bir vilâyeti, (Sincan'ı); Rusya da, Kafkasya, Kırım, Kazan ve diğer birçok İslâmî vilâyeti; Hindistan ise, Delhi, Keşmir ve Kuzey Hint Yarımadası'nın tamamını işgâl etmiştir. Amerika da, bütün Körfez üzerinde egemenlik kurmuş, Körfez'den Orta Asya'daki Özbekistan'a kadar siyâsî ve askerî nüfuzunu yaymış, Sînâ' Yarımadası'na yerleşmiş ve Türkiye'deki İncirlik'te büyük bir üs edinmiştir. Yine Afrika'da İngiltere ile Fransa, Amerikan nüfuzuna karşı çatışmaya başlamıştır. Nitekim İngilizlerin; Asya'da ve Afrika'da sömürgecilik bakiyeleri, Körfez'de ve Cebel-i Târik'ta da askerî varlıkları vardır. Kezâ Fransa'nın da halkı Müslüman birçok Afrika ülkesinde nüfuzu vardır. Yine Sırp, Hırvatlar, Yunanlar, Romenler, Bulgarlar da İslâmî toprakları işgâl etmektedirler. Yine İspanya; Endülüs ile Sebte ve Melile'yi işgâl etmektedir. İtalya, muzafferlerin beldesi Sicilya'yı işgâl etmekte-

dir. Ve tüm Akdeniz adaları işgâl altındadır ve hepsi de İslâmî topraklardır. Yine Filipinler, işgâl altındaki İslâmî topraklardandır. Burma [Birmanya/Myanmar] da öyledir. Nihâyet, eş-Şâm beldesinin suğurlarından bir parça olan Filistin, yahudi varlığının işgâli altındadır. Rasûlullah *Salallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyururken ne kadar da doğru söylemiştir:

«يُوشِكُ أَنْ تَدَاعَى عَلَيْكُمُ الْأُمَمُ كَمَا تَدَاعَى الْأَكْلَةُ عَلَى قَصْعَتِهَا، فَقَالَ قَائِلٌ: وَمِنْ قَلِيلٍ نَحْنُ يَوْمِنَدِي؟ قَالَ بَلْ أَنْتُمْ يَوْمِنَدِي كَثِيرٌ وَلَكِنَّكُمْ عَتَاءَ عِتَاءِ السَّيْلِ، وَلَيَنْزَعَنَّ اللَّهُ مِنْ صُدُورِ عَدُوِّكُمْ الْمَهَابَةَ مِنْكُمْ وَلَيَقْذِفَنَّ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمُ الْوَهْنَ، فَقَالَ قَائِلٌ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا الْوَهْنُ قَالَ حُبُّ الدُّنْيَا وَكَرَاهِيَةُ الْمَوْتِ»

“Yiyicilerin (oburların) tabakları üzerine üşüşmeleri gibi ümmetlerin (diğer milletlerin) sizin üzerinize üşüşmeleri yakındır.” Birisi dedi ki: *“Yâ Rasûl Allah! Bu, bizim o zaman (sayıca) az olmamızdan mıdır?”* Dedi ki: *“Bilakis siz o zaman çok olursunuz, velâkin selin köpiğü gibi bir köpük (ağırlığında) olursunuz. Allah mutlaka düşmanlarınızın göğüslerinden sizin heybetinizi çıkaracak ve sizin kalplerinize de Vehn atacaktır.”* Birisi dedi ki: *“Yâ Rasûl Allah, Vehn de nedir?”* Dedi ki: *“Dünyayı sevmek ve ölümü kerih görmektir.”* [Ebu Dâvûd, Sevbân’dan rivâyet etti.]

Bu elîm vâkıa, Kâfir Hadârat tâbilerinin Müslümanlara karşı çatışmalarının ispatı için yeterli olmakla birlikte, bu düşünceyi onlardan yani Kûfür Hadâratının lehtarlarından bazı politikacıların ve düşünürlerin sözleri ile vurgulamaya bir mâni yoktur:

- Nixon, *“Savaşsız Zafer”* kitabında şöyle demektedir:

“Hakikî azamet, çatışmadan kaçınmakla gelmez. Bilakis ilkerimiz, çıkarlarımız ve dostlarımız uğrunda savaşarak hengâme içerisinde olmamızla gelir... Dünyanın nasıl sürüp gideceğine ilişkin vehimlerimizden kurtulmalıyız. Amerika-

lılar, çatışmanın doğal olmadığına, her milletin halklarının temelinde benzer olduğuna, farklılıkların yanlış anlamalardan dolayı olduğuna, kalıcı ve kapsamlı barışın ulaşılabılır bir gâye olduğuna inanma eğilimindedirler. Ancak tarih, bu görüşleri reddeder. Çünkü temel yönlerden, siyâsî geleneklerle, tarihsel tecrübelerle ve ideolojik motivasyon ile her millet ötekinden farklıdır. Bunlar, normal olarak çatışmalar doğuran yönlerdir. Çelişen çıkarlar ve birbirimizi anladığımız gerçeği, çekişmelere ve nihayetinde savaşımlara götürür... Lâkin kapsamlı barış, yani çatışmasız bir dünyanın var olabirliği sırf bir kuruntudur. Böyle bir barış, ne var olmuştur, ne de var olacaktır."

Yine Nixon, "Uygun Fırsat" kitabında ise şöyle demektedir:

"Kaybı, Birleşik Devletler'in güvenliğini tehdit ettiği zaman çıkar hayatı olur. Bunun için Batı Avrupa'nın, Japonya'nın, Kanada'nın, Meksika'nın ve Körfez devletlerinin süregelen bağımsızlığı, ülkemizin güvenliği için hayatı bir meseledir. Kezâ az gelişmiş ülkelerin nükleer silahlar elde etmemesinde de hayatı çıkarımız vardır. Birleşik Devletler'in, çıkarlarına yönelik tehdidi önlemek için silahlı güç kullanmaktan başka hiçbir seçeneği yoktur... İsrail ve Güney Kore gibi tehdit edilen demokratik hükümetleri korumak üzere, gerekirse, askerî güç kullanmaya hazırlıktaız."

- 23.01.1980'de Amerikan eski başkanı Jimmy Carter, Amerikan Kongresi'ne hitâben bir "Birliğin Durumu" [Amerika Birleşik Devletleri'nin durumunu anlatan bir tür ulusa sesleniş] konuşması yaptı ve orada şöyle dedi:

"...Bununla birlikte pozisyonumuz gâyet açıktır. Körfez bölgesine egemenlik için herhangi bir dış güçten gelecek herhangi bir teşebbüs, Birleşik Devletler'in hayatı çıkarlarına yönelik bir saldırı olarak değerlendirilecektir. Böylesi bir sal-

dırı, -askerî dâhil- gerekli her üslup kullanılarak püskürtülecektir."

- 01.11.1990'da Amerikan Dışişleri eski bakanı Henry Kissenger, ("İsrail" basınından) Yediot Ahronot Gazetesi'nde, "Çok Yakında, Ey Amerika, Caydırıcı Gücünü Yitireceksin" başlıklı bir makale yayınladı ve orada şöyle dedi:

"Askerî seçenek, şüphesiz, acı vericidir ve zordur. İslâmî ülkelerde gösterileri tetikleyebilir ve yeni terörizm dalgalarının kıvılcımını ateşleyebilir. Çatışmanın genişlemesine de yol açabilir. Fakat Amerikan zâfiyetinin emâreleri, bölgedeki ılımlı hükümetlerin çökmesine, tansiyonun artmasına ve tüm bu rejimlerin sonunun gelmesine yol açacak olursa, bu tehlikeler, ileriki zamanlardaki daha zor bir çatışmanın tehlikelerine mâruz kalınması ile karşılaştırılmalıdır."

- 18.09.2001'de Fransız Le Figaro Gazetesi'nin, şu anda Stratejik ve Devletlerarası Çalışmalar Merkezi'nde [CSIS] çalışan, Nixon'ın danışmanı ve Amerikan Savunma eski bakanı James Schlesinger ile yaptığı röportaj, online yayın yapan Amerikatan Gazetesi'nde yayınlandı. Orada şöyle diyordu:

"Bu şebekelerin kökünü kazımak, uzun seneler gerektirir. Çünkü onlar, tutumlarına olan şiddetli inançlarından kaynaklanan güçlü bir kararlılık sahibidirler."

- el-Cezîra kanalındaki "Asrın İlk Savaşları" programında, program sunucusu Washington Post'tan, Henry Kissenger'ın "İntikâm, Yeterli Karşılık Değil" başlıklı makâlesinden şu alıntıyı yaptı:

"Bu tehdidi üreten rejime karşı bir saldırı sonucu meydana gelecekler ile yüzleşmek elzemedir."

- NATO eski Genel Sekreteri Claus, ittifakın [NA-

TO'nun], düşmanlığından dolayı hedef olarak eski Sovyetler Birliği yerine İslâm'ı koyduğunu resmen îlan etti. BBCOnline.net Başkan Bush'un 17.09.2001'de şöyle dediğini bildirdi:

"Bu Haçlı Savaşı, teröre karşı bu savaş, uzun vâdeli olacaktır."

- Samuel Huntington, Amerikan Foreign Affairs Dergisi'ndeki makâlesinde şöyle diyordu:

"İslâm ile Batı arasında asırlardır süregelen askerî cepheleşmenin zayıflaması çok zayıf bir ihtimâldir. Bilakis fenalaşması ve şiddetlenmesi daha muhtemeldir."

- Şimon Peres, "Yeni Ortadoğu" isimli kitabında şöyle demektedir:

"...Biz kararlı bir halkız ve diasporada yaşayan elli nesilden sonra, elli nesillik baskı, işkence ve imhadan sonra, yeryüzünde bizi bu topraklardan vazgeçmeye kolaylıkla iknâ edebilecek hiçbir güç yok. Bu dünyada, bağımsızlığımızı yenilediğimiz, güvenliğimizi garantilediğimiz, saygı ve onur ile yaşadığımız yegâne yerden asla kımıldamayacağız."

- Steve Dunleavy, 11 Eylül Salı hâdisesinden sonra New York Post Gazetesi'nde şöyle yazıyordu:

"Öldürün o p.çleri! Suikastçılar yetiştirin, kiralık katillerle sözleşmeler yapın! Kelleleri avlamak için milyonlarca dolar ayırın! Getirin onları buraya, ölü veya diri! Tercihen ölü! Bu solucanları barındıran şehirleri bombalayın! Basketbol sahalarındaki bombalar gibi..."

İslâm'ın Hadâratlar Çatışmasını Nefyettiği Şüpheleri

İşte bunlar, onların birbirlerine paralel eylemleri ve söylemleridir. Saptırıcılar ve Müslümanlardan kimi saflar, sırf diyalog üzerinde durup çarpışmayı ve çatışmayı red-detmektedirler. Yine bu Ümmet'ten bazıları dînler arası diyalog üzerinde ısrar etmekte, Küfrün tek millet olduğunu, **لَكُمْ دِينُكُمْ Sizin dîniniz size!** [el-Kâfirûn 6] olduğunu unutarak yahut unutturularak İslâm ile Nasrânîlik arasında -dînsizlik ile mücâdele gibi- buluşma noktaları araştırarak bu diyalog ile Nasrânîliğe özel ilgi göstermektedirler. Oysa Allah Subhanehû, Kâfirlere çoğul kipi ile hitap ederek şöyle buyurmaktadır: **De ki: Ey Kâfirler!** [el-Kâfirûn 1] Sonra dîni tekil kipi ile zikredip şöyle buyurmaktadır: **Sizin dîniniz size!** [el-Kâfirûn 6] Ya da Filistin meselesinin çözümü üzerinde buluşmak gibi... Yahudi varlığını ortaya çıkaran, koruyan, parayla, silahla ve yardımla destekleyen, Kapitalist Hadârat üzerine kurulu bu Kâfir devletler değil midir? Dolayısıyla o saptırıcıların, onların entelektüel ajanları olmaları gibi bir vazîfeleri vardır! Saflara gelince; onlar da abesle iştigâl edip kendilerini içi boş şeylerle meşgul etmekte, âvâmı saptırmada onlara iştirâk etmekte, Yahudilerin yahut Nasrânîlerin çağrıda bulunduğu toplantılara, konferanslara, diyaloglara, seminerlere, sempozyumlara katılmaktadırlar ki bunlar, çağrıcılarının bizleri dînimizden uzaklaştırmak ve hakkı bâtla karıştırmak istedikleri oldukça kuşkulu çağrılardır. Nitekim onlar bu uğurda ellerinden geleni artlarına koymamaktadırlar:

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ

الهُدَىٰ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

Yahudiler de, Nasrânîler de, sen onların dînine tâbi olmadıkça asla senden râzı olmayacaklardır. De ki: Hidâyet, Allah'ın hidâyetidir. Şâyet sen, sana gelen ilimden sonra, onların hevâlarına uyacak olursan, and olsun ki Allah'tan sana ne bir velî, ne de bir nusret veren olur. [el-Bakara 120]

وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ

İstediler ki sen onlara yumuşak davranasın ki onlar da sana yumuşak davransınlar. [el-Kalem 9]

Yani kendilerine karşı yumuşamamızı isterler. Bu âyet, Mekke Müşrikleri hakkında inzâl edilmiş olsa da, tüm Kâfirlere ve Müşriklere intibâk eder. Kat'î âyetler ile sâbit, Sahâbe'nin icmânda meşhur ve İslâmî Ümmetçe mâlumdur ki Ehl-il Kitâb kâfirdir. Binâenaleyh onlara dil dökmek, sevimli görünmek, yaltaklanmak ve onlara karşı gevşemek, esneklik göstermek, hoşgörülü davranmak câiz değildir. Bilakis dînlerinin yanlışlığı, kâfirliği ve bâtıllığı beyân edilmeli, yegâne hak dîn olan İslâm Dîni'ne girmeye dâvet edilmelidirler. Nitekim Hilâfet Devleti kurulduktan sonra onları İslâm'a dâvet edecek, kabul etmezlerse cizye istenecek, kabul etmezlerse kılıçlar çekilecektir. Yine Allahu Teâlâ'nın; **En güzel bir şekilde olmadıkça Ehl-il Kitâb ile cedelleşmeyin.** [el-Ankebût 46] kavlini alıp âyetin devamı olan; **ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَفُولُوا أَمَّا بِالَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْنَا وَأَنْزَلَ إِلَيْكُمْ وَالْهَيْئَةُ وَالْهَيْئَةُ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ** **Onlardan zulmedenler müstesna! Onlara deyin ki: Biz, hem bize indirilenlere, hem de size indirilenlere îmân ettik. Bizim ilâhımız ve sizin ilâhınız tektir ve bizler onlar muslim olmuşuzdur.** [el-Ankebût 46] âyetini bırakarak istidlâlde bulunmak apaçık bir aldatmacadır. Zîra on-

lardan zulmedenler ve cizye vermeyi kabul etmeyip savaşanlar, bu en güzel bir şekilde cedelden müstesnâdırlar. Dolayısıyla talep edilen, onlarla en güzel bir şekilde cedel değil, aksine onlara karşı muzaffer olmaktır.

Yine Allahu Teâlâ'nın; **وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَامِلُونَ** 121 **وَانتظروا إِنَّا مُنتظرونَ** **İmân etmeyenlere de ki; elinizden geleni yapın, biz de (elimizden geleni) yapanlarız.** (121) **Haydi bekleyedurun, şüphesiz biz de bekleyenleriz.**

[Hûd 121-122] kavlini "*barış içinde birlikte yaşamaya*" delil göstermek de yanlıştır. Zîra bu emir, tehdit etmeyi ve gözdağı vermeyi ifade etmektedir. Üstelik bizler, onları tehdit etmenin ve onlara gözdağı vermenin de ötesinde, ileride geleceği gibi, Müslüman oluncaya yahut cizye verinceye kadar onlarla savaşmakla emrolunduk. O halde barış içinde birlikte yaşamak nerede kalmaktadır?! Allahu Teâlâ'nın; **إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ وَالنَّصَارَىٰ وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ** **O îmân edenler, o Yahudiler, o Sâbîler (güneşe tapanlar), o Nasrânîler, o Mecûsîler, o şirk koşanlar (var ya), şüphesiz Allah, Kıyâmet Günü onlar arasını fasledecektir. Muhakkak ki Allah, her şeye şâhiddir.** [el-Hacc 17] kavlini "*Allah'ın Kıyâmet Günü aramızda hüküm vereceğinden ötürü, aramızdaki inanç ve davranış ihtilâfını*" terk etmeye delil göstermeye gelince; bununla onların İslâm'a girmeye zorlanmamaları kastediliyorsa, bu doğrudur. Yine bununla Allah'ın Kıyâmet Günü aramızda hüküm vereceği kastediliyorsa, bu da doğrudur. Ama bununla hak dîne dâvet edilmelerinin terki kastediliyorsa, bu bâtil bir sözdür. Zîra bizler, ya Müslüman oluncaya, ya cizye verinceye, ya da onlarla savaşınca dek onlara dâveti taşımakla emrolunmuşuzdur. Yine bununla, onlarla savaşılmaması kastediliyorsa, bu da yanlıştır. Zîra savaş, ileride geleceği gi-

bi, farz bir taleptir.

Allahu Teâlâ'nın; **لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الدِّينِ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ** Allah, **din uğrunda sizinle savaşmayan ve sizi diyârlarınızdan çıkarmamış olanlara iyilik yapmanızı ve onlara âdil davranmanızı neyhetmez. Muhakkak ki Allah, âdil davrananları sever.** [el-Mumtehine 8] kavlini "*onlara iyilik yapmaya, âdil davranmaya ve ihsanda bulunmaya*" delil göstermeye gelince; bu âyetten kastedilenlerin, îmân ettiği halde Mekke'de kalıp hicret etmeyenler olduğu söylenirse, bu istidlâlin tartışmada yeri yoktur. Kastedilenin tüm dîn sahipleri olduğu söylenirse, dîn hususunda bizimle savaşmayıp bizi diyârımızdan çıkarmayan herkes hakkında olması halinde istidlâl doğru olur. Fakat bu, Filistin Müslümanlarını katleden, onları diyârlarından çıkararak yahut çıkarılmalarına yardım eden hiç kimseyi kesinlikle kapsamaz. Yine bugün Afganistan Müslümanlarını katleden, onları diyârlarından çıkararak yahut çıkarılmalarına yardım eden hiç kimseyi de kesinlikle kapsamaz. Kezâ İkinci Körfez Savaşı'ndan beri Irak'ta bizimle savaşan hiçbir milleti de kapsamaz. Keşmir'de bizimle savaşanları da kapsamaz, Çeçenistan'da bizimle savaşanları da, başka her nerede olursa olsun, bizimle savaşanları, bizi yurtlarımızdan çıkararak yahut çıkarılmamıza yardım edenleri hiçbir surette kapsamaz!

Allahu Teâlâ'nın; **وَإِن جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا** Eger onlar barışa yanaşırlarsa, sen de yanaş. [el-Enfâl 61] kavlini "*İslâm'ın barış dîni olduğuna ve barışın asıl olduğuna*" delil getirecek olurlarsa; bu âyet, **فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلْمِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ** Üstün konumda iken sakın gevşeyip de barışa çağırmayın! [Muhammed 35] âyeti ile birlikte anlaşılır. Dolayısıyla Müslümanlar izzet, kuvvet, kudret ve birliktelik üzere oldukları

zaman hiçbir barış olmaz. Barışta maslahat olup olmadığının takdiri ise Halifeye terk edilmiştir ve yetkilendirdiklerinden başkasının takdirine itibar edilmez. Allahu Teâlâ'nın; يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلْمِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلْمِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ Ey îmân edenler! Hepiniz topyekûn silme girin ve Şeytan'ın adımlarına tâbi olmayın! Şüphesiz o, sizin apaçık düşmanınızdır. [el-Bakara 208] kavlini delil getirecek olurlarsa, denilir ki bu âyet hakkında, evvelâ muhâtablarının bilinmesi, sonra buradaki {السَّلْمِ} “es-silm” kelimesinin mânâsının bilinmesi kaçınılmazdır. {الَّذِينَ آمَنُوا} “îmân edenler” lafzının muhâtabının Müslümanlar olması da muhtemeldir, bunun muhâtabının Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'den önceki dînlere îmân edenler olması da muhtemeldir. {السَّلْمِ} “es-silm” kelimesinden murâdın İslâm olması da muhtemeldir, bundan murâdın barış olması da muhtemeldir. Hitaptan murâd, Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'e îmân edenler olursa, mü'minlerin barışına girmelerinin söylendiği mânâsına gelmez, çünkü mü'minler muhârip değildir, bilakis onlar da kendileri gibi mü'minlerdir. Burada onlara ancak; tüm şer'î hükümlerine itaat etmek, hiçbir tercihte bulunmaksızın hâdlerini ve hükümleri ikâme etmek ve dolayısıyla aralarında hiçbir fark gözetmeksizin onlarla amel etmek anlamında, İslâm'a kâmilin girmeleri gerektiği söylenmektedir. Muhâtablar, önceki Nebîlere îmân edenler olursa, onlardan barışa girmelerinin talep edildiği mânâsına gelmez, hatta böyle bir şey Kur'ân'da da mevcut değildir. Nitekim et-Taberî şöyle demektedir:

“Onları başlangıçta barışa dâvet etmek ise Kur'ân'da mevcut değildir.” Dolayısıyla burada murâd edilen, İslâm'a dâvet edilmeleri ve İslâm'a girmeleridir. Muhâtab her kim olursa olsun, içerisinde Müslümanların Kâfirler ile

barış yapmasına ve onlarla barışa girmesine, yani muvâdaaya, düşmanlığı bırakarak barışmaya dâvet yoktur.

Allahu Teâlâ'nın; **فَإِنْ اعْتَرَفْتُمْ فَلَمْ يُقَاتِلْكُمْ وَأَلْفَوْا إِلَيْكُمْ السَّلَامَ فَمَا جَعَلَ** **Artık onlar sizi bırakıp bir tarafa çekilir de sizinle savaşmazlar ve size barış teklif ederlerse, bu durumda Allah, sizin için onlar aleyhine bir yol kılmamıştır.** [en-Nisâ' 90] kavlini "*Müslümanların, Müslümanlar ile savaştan kaçınan barışçıl Kâfirlere karşı savaşa girişmelerinin haram olduğuna*" delil getirecek olurlarsa; denilir ki bu âyet, aramızda antlaşma bulunan bir kavme kaçıp sığınan, yani muvâdaa, emân hususunda onların hükmünü alan yahut -Bedir Günü müşriklerle beraber çıkıp da aleyhlerine hiçbir yol bulamadıklarımız gibi- bizimle savaşmak için kavimleri ile birlikte gönülsüzce yola çıkan, sonra savaşmaktan kaçınan münâfiklar ile alâkalıdır.

Allahu Teâlâ'nın; **وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ** **Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın. Fakat aşırı gitmeyin. Şüphesiz Allah aşırı gidenleri sevmez.** [el-Bakara 190] kavlini "*Kâfirler ile savaşa başlamanın haddi aşma ve zulüm olduğuna, dolayısıyla bundan nehyedildiğimize*" delil getirecek olurlarsa; denilir ki bu âyetin mevzûsu, birbirleri ile savaşanların, geride kalan savaşa katılmamış kadınlara ve çocuklara saldırmamalarıdır.

Allahu Teâlâ'nın; **أَنْ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ** **Kendileriyle savaşa girilen (mü'minlere), zulme uğramalarından dolayı (karşılıklıta bulunmalarına) izin verildi. Şüphesiz ki Allah (mü'minlerin) zaferlerine mutlaka kâdirdir.** [el-Hacc 39] kavlini "*başkasının kendisine savaş açması halinde mazlumun savaşmasının mubahlığına*" delil getirecek olurlarsa; denilir ki bu âyetteki savaşma

emri, zulmü savma hâli ile mukayyed değil mutlaklıdır. Zîra Allahu Teâlâ'nın {بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا} 'zulme uğramalarından dolayı' kavli, savaşmanın illeti değil, vâkıanın vasfıdır. Söyle ki; Kureyş müşrikleri Müslümanlara şiddetli bir ezâ ile eziyet ediyorlar, onlar da Rasûlullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem'e* tartaklanmış, hırpalanmış, mahzun bir halde gelip O'na şikâyette bulunuyorlardı. Bunun üzerine onlara, sabrediniz, henüz savaşmakla emrolunmadım, diyordu. Tâ ki hicrete kadar... O zaman men edilmelerinden sonra, Allah'ın savaşmayı emrettiği bu âyet nâzil oldu. ed-Dahhâk şöyle dedi:

"Rasûlullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in ashâbı, Mekk'e'de eziyete uğradıkları zaman, Kâfirlerle savaşmak için izin istedi. Bunun üzerine Allah; كُفُورٍ كُلِّ حَوَانٍ كُفُورٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ حَوَانٍ كُفُورٍ Muhakkak ki Allah, hiçbir nankör hâini sevmez! [el-Hacc 38] kavlini inzâl buyurdu. Hicret ettikleri zaman da; أُنزِلَ لِلَّذِينَ يُفَاتِنُونَ بَأَنَّهُمْ ظَلَمُوا Kendileriyle savaşa girişilen (mü'minlere), zulme uğramalarından dolayı (karşılıklıta bulunmalarına) izin verildi. [el-Hacc 39] kavlini inzâl buyurdu." Binâenaleyh bu âyet, Müslümanların kendilerine yönelik eziyeti savma yasağını kaldırmak için inzâl edilmiş olur. Bu da, söz konusu savaş emri işâret delâleti ile ifade edilse de, muayyen bir hâl hakkındadır. Buradaki kelâm, yasağın kaldırılmasına ve eziyetin savaşla savılmasına izin verilmesine ilişkin beyânı bildirmektedir. Dolayısıyla âyet, Allah yolunda savaşın meşruiyetini beyân etmemektedir, bilakis eziyet savmaya yönelik savaşın meşruiyetini beyân etmektedir. Üstelik bu âyet ile Tevbe Sûresi'ndeki âyetler arasında çelişki de yoktur. Dahası Tevbe Sûresi'nin âyetleri daha sonra inzâl edilmiştir. Dolayısıyla burada ne nesh (geçersizleştirme), ne tahsis (hususileştirme) ne de takyîd (kayıtlama) vardır.

Yine Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in muttefekun aleyh olan İbnu Ebî Evfâ'nın rivâyet ettiği; *أتَمَّنُوا لِقَاءَ الْعَدُوِّ وَسَلُّوا اللَّهَ الْعَاقِبَةَ فَإِذَا لَقَيْتَهُمْ فَاصْبِرُوا وَعَلِمُوا أَنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ ظِلِّ السَّيْفِ* "Ey insanlar! *Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyiniz! Allah'tan âfiyet dileyiniz! Ancak düşmanla karşılaştığınızda da sabrediniz! Biliniz ki Cennet kılıçların gölgesi altındadır.*" hadisini delil gösterirlerse; denilir ki bu hadisin barış yapmakla alâkası yoktur. Zîra burada düşmanla karşılaşmayı temenninin nehyedilmesi vardır, yoksa düşmana karşı savaşın nehyedilmesi de yoktur, düşmanla barışın emredilmesi de yoktur. Nitekim âlimler, bu neyhin, düşmanla karşılaşmanın hayranlıkla temenni edilmesinden dolayı olduğunu söylemişlerdir. Dolayısıyla böyle bir istidlâl yersizdir. Yine reddedilmeye, hatta zikredilmeye bile müstahak olmayan başka istidlâl teşebbüsleri de vardır. Fakat yine de bu zümreden kimilerinin akıllarınca istidlâl vahâmetinden sakınmadıklarını ispat için bunlardan biraz bahsedeceğiz. Onlar için önemli olan; İslâm'ın barış dîni olduğunu, çatışma, mücâdele ve Cihâd dîni olmadığını, aksine huzur, güven, esenlik, barış ve hoşgörü dîni olduğunu göstermektir. Tartışma sahalarında buna delil olduğunu iddia ettikleri ise Allah *Subhanehû ve Teâlâ*'nın şu kavlidir:

وَأَمَّنَّهُمْ مِّنْ خَوْفٍ

Onları korkudan emin kıldı. [Kurayş 4] Ve şu kavlidir:

حَرَمًا آمِنًا

...Güvenli dokunulmaz bir yere... [el-Kasas 57] Ve şu kavlidir:

وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ

...Ve şu emîn beldeye... [et-Tin 3] Ve şu kavlidir:

وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِّنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا

Geçirdikleri korkularından sonra bunun yerine onlara güven sağlayacağına... [en-Nûr 55] Ve Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in şu kavlidir:

«من أصبح منكم آمناً في سريته»

“Sizden her kim kendisi hakkında [سريته = bu kelime kavmi, yolu (gidişâtı) anlamına da gelir] **emîn (güvenilir) hale gelirse...”**

Ömrüm hakkı için, böyleleri gerçekten Şeriat'i hafife almakta, onlar gerçekten insanların akıllarını hiçe saymaktadır!

Talep Cihâdını İnkâr Edenlere Reddiye

İslâm'ın barış dîni olduğunu söyleyenler, talep Cihâdını, yani Kâfirlere karşı savaş başlatmayı reddetmektedirler. Dolayısıyla savunma savaşını vurgulayıp talep savaşını, yani hücumu başlatmayı reddetmektedirler. Hatta kimileri, bugün artık Cihâda lüzum olmadığına kadar gitmektedirler. Zîra maddî engelleri aşmanın, interneti, medya araçlarını, kitapları, neşriyatları kullanarak, Kâfirlerin ülkelerinin ortasında mescidler inşâ ederek, İslâmî merkezler kurarak bu engellere takılmadan dâveti Kâfirlere çarpışmasız ulaştırmanın, Allah'ın dînine katılmaları için fertlerle canlı temaslar yapmanın mümkün olduğunu ileri sürüp bunun artık talep savaşının yerini aldığı iddia etmektedirler. Muhakkak ki bu tür sözler, Kitâb, Sünnet ve İcmâ'-us Sahâbe nassları ile çatışmaktadır. Nitekim bu nassların tümü; Müslüman olmadıkları yahut cizye vermedikleri yahut İslâm yönetimine boyun bükmedikleri takdirde, bize karşı savaş açmamış olsalar bile, bizim onlara savaş açmamızı emretmektedir. Üstelik bu nasslar, "Cihâd yalnızca sözlü tebliğ imkânsızlığı halinde vâciptir" gibi bir illet ile de illetli değildir.

Kitâb'a gelince;

Allahu Teâlâ şöyle buyurdu:

قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ

Kendilerine Kitâb verilenlerden, Allah'a ve Âhîret Günü'ne îmân etmeyen, Allah'ın ve Rasûlü'nün haram kıldıklarını haram saymayan ve hak dîni (İslâm'ı) dîn edinmeyen kimseler ile, küçülmüş oldukları halde kendi elleri ile cizye verinceye kadar savaşın! [et-Tevbe 29] Ve

Subhanehû şöyle buyurdu:

وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَآفَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَآفَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

Müşriklerin sizinle topyekun savaştıkları gibi, siz de onlarla topyekun savaşın! Bilin ki Allah, muttakîler ile beraberdir. [et-Tevbe 36] Ve Azze ve Celle şöyle buyurdu:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

Ey Nebî! Kâfirlere ve münâfıklara karşı Cihâd et ve onlara karşı sert davran! Onların varacakları yer Cehen-nemdir, ne kötü bir varış yeri! [et-Tevbe 73] Ve Celle ve A'lâ şöyle buyurdu:

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدَا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْسِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

Muhakkak ki Allah, mü'minlerden canlarını ve mal-larını, (karşılığında) kendilerine Cennet verilmek üzere satın almıştır. Onlar ki Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler. (Bu,) Allah'ın Tevrât'ta, İncîl'de ve Kur'ân'da üzerine aldığı hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok ahbine vefâ gösteren kim vardır? O halde O'nunla yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinin. İşte bu, gerçekten büyük kazançtır. [et-Tevbe 111] Ve Allahu Teâlâ şöyle buyurdu:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلِجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

Ey îmân edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlarla savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar. Bilin ki Allah muttakîler ile beraberdir. [et-Tevbe 123]

Tevbe Sûresi'nin bu âyetleri, son inzâl edilen âyetlerdendir ve bunları tahsîs eden yahut takyîd eden yahut nesheden başka nass vârid olmamıştır. Dolayısıyla bunlar, Cihâd'ın hem savunma savaşını, hem de saldırı sava-

şını, yani savunmaya yönelik çarpışmayı ve saldırıya yönelik çarpışmayı kapsadığına delil olurlar. Allahu Teâlâ'nın **Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de yanaş.** [el-Enfâl 61] kavline ve **Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın. Fakat aşırı gitmeyin. Şüphesiz Allah aşırı gidenleri sevmez.** [el-Bakara 190] kavline ve **Kendileriyle savaşa girişilen (mü'minlere), zulme uğramalarından dolayı (karşılıklıta bulunmalarına) izin verildi. Şüphesiz ki Allah (mü'minlerin) zaferlerine mutlaka kâdirdir.** [el-Hacc 39] kavline gelince; bu âyetler ve benzerleri, Tevbe Sûresi'ndeki âyetlerin genelliğini hususileştirmeye ve mutlaklığını kayıtlamaya elverişli değildir. Zîra bu âyetlerin hepsi de Tevbe Sûresi'ndeki âyetlerden önce inzâl edilmişlerdir. Mukaddem (önceki) ise müteahhiri (sonrakini), ne tahsîs ne de takyid eder. Zîra tahsîs; bir kısmını iptâl ederek hükmü, genelliğinden uzaklaştırmasından ve yerine başka bir hüküm koymasından dolayı, genele ait bir cüzü neshetme mesâbesindedir. Tahsîs nesh mesâbesinde olduğu ve neshte, neshedenin neshedilenden sonra gelmiş olması şart koşulduğu sürece, bu âyetler, Tevbe Sûresi'nin âyetlerini tahsîse elverişli olmaz. Zîra nüzul açısından Tevbe Sûresi'nin âyetleri daha sonra gelmiştir. Üstelik Tevbe Sûresi'nin bu âyetleri, Cihâd hakkında en son inzâl edilmiş âyetlerdir. Bundan ötürü tahsîs sözkonusu olmamıştır. Tahsîs hakkında söylenenler, takyîd hakkında da söylenir. Dolayısıyla mukayyed nassın mutlak nasstan daha sonra gelmiş olması yahut ona eşlik etmesi kaçınılmazdır ki onun için bir kayıt olabilsin yahut mutlakı mukayyed üzerine hamletmek sahîh olabilsin. Binâenaleyh genel, kendisini tahsîs edici bir

nass bulunmadığından genelliği üzere kalır ve mutlak, kendisini kayıtlayabilen yahut üzerine hamledilebilen mukayyed bir nass bulunmadığından mutlaklığı üzere kalır.

Sünnet'e gelince;

Şeyhayn [el-Buhârî ve Muslim] Abdullah ibnu Umer hadisinden Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle dediğini tahrir ettiler:

«أمرت أن أقاتل الناس حتى يشهدوا أن لا إله إلا الله وأن محمداً رسول الله ويقيموا الصلاة ويؤتوا الزكاة فإن فعلوا ذلك عصموا مني دماءهم إلا بحقها وحسابهم على الله تعالى»

“Ben; Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasûlü olduğuna şâhitlik edinceye, salâhı ikâme edinceye ve zekâtı verinceye kadar insanlar ile savaşmakla emrolundum. Eğer bunları yaparlarsa, -hakkıyla olması müstesnâ- kanlarını benden korumuş olurlar. Hesapları da Allahu Teâlâ'ya kalır.” Bir başka rivâyette şöyle buyurdu:

«أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا لا إله إلا الله فإذا قالوها فقد عصموا مني دماءهم وأموالهم إلا بحقها وحسابهم على الله»

“Ben; Allah'tan başka ilah olmadığını söyleyinceye kadar insanlar ile savaşmakla emrolundum. Eğer bunu söylerlerse, -hakkıyla olması müstesnâ- kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Hesapları da Allah'a kalır.” Yine Muslim, Suleymân ibnu Burayde'den, o da babasından şöyle tahrir etti:

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ إِذَا أَمَرَ أَمِيرًا عَلَى جَيْشٍ أَوْ سَرِيَّةٍ أَوْصَاهُ فِي خَاصَّتِهِ بِتَقْوَى اللَّهِ وَمَنْ مَعَهُ مِنَ الْمُسْلِمِينَ خَيْرًا ثُمَّ قَالَ: اِغْزُوا بِاسْمِ اللَّهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، قَاتِلُوا مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ، اِغْزُوا وَلَا تَغْلُوا، وَلَا تُغْدِرُوا وَلَا تُمْتَلُوا، وَلَا تُقْتَلُوا وَلِيدًا، وَإِذَا تَقَبَّيْتُمْ عَدُوَّكَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ فَادْعُهُمْ إِلَى ثَلَاثِ خِصَالٍ أَوْ خِلَالَ قَاتِيَتُهُنَّ مَا أَجَابُوكَ فَأَقْبِلْ مِنْهُمْ وَكُفَّ عَنْهُمْ، ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ فَإِنْ أَجَابُوكَ فَأَقْبِلْ مِنْهُمْ وَكُفَّ عَنْهُمْ، ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى

التَّحَوَّلِ مِنْ دَارِهِمْ إِلَى دَارِ الْمُهَاجِرِينَ وَأَخْبِرُهُمْ إِنَّهُمْ إِنْ فَعَلُوا ذَلِكَ فَلَهُمْ مَا لِلْمُهَاجِرِينَ وَعَلَيْهِمْ مَا عَلَى الْمُهَاجِرِينَ، فَإِنْ أَبَوْا أَنْ يَتَحَوَّلُوا مِنْهَا فَأَخْبِرُهُمْ أَنَّهُمْ يَكُونُونَ كَأَعْرَابِ الْمُسْلِمِينَ بَجَرِي عَلَيْهِمْ حُكْمُ اللَّهِ الَّذِي بَجَرِي عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَكُونُ لَهُمْ فِي الْعَنِيمَةِ وَالْفِيءِ شَيْءٌ إِلَّا أَنْ يَجَاهِدُوا مَعَ الْمُسْلِمِينَ، فَإِنْ هُمْ أَبَوْا فَسَلُّهُمْ الْحَرْبَةَ، فَإِنْ هُمْ أَجَابُوكَ فَأَقْبِلْ مِنْهُمْ وَكَفَّ عَنْهُمْ، فَإِنْ هُمْ أَبَوْا فَاسْتَعِنَ بِاللَّهِ عَلَيْهِمْ وَقَاتِلْهُمْ»

“Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem bir orduya yahut bir seriyyeye emîr tâyin ettiği zaman, hâssaten ona Allah’a karşı takvâlî olmasını ve beraberindeki Müslümanlara da hayır tavsiye eder, sonra şöyle derdi: “Allah’ın adıyla, Allah yolunda gâzveye çıkın. Allah’ı inkâr edenler ile savaşın! Gâzveye çıkın, ama haddi aşmayın, (ğanîmete) hıyânet etmeyin, ğadr (haksızlık) etmeyin, müsle (hakâret için cesetler üzerinde tahribat) yapmayın, çocukları öldürmeyin! Müşrik düşmanlarıyla karşılaştığın zaman, onları üç haslete yahut sıfata dâvet et. Eğer sana icâbet ederlerse, onlardan kabul et ve artık onlara dokunma! Önce İslâm’a dâvet et, eğer sana icâbet ederlerse, onlardan kabul et ve artık olarak dokunma! Sonra kendi dârlarından (beldelerinden) Dâr-ul Muhâcîrîn’a (Dâr-ul İslâm’a) ayrılmaya (hicrete) dâvet et ve onlara haber ver ki bunu yapmaları halinde muhâcirlerin lehine olan onların da lehine olur, muhâcirlerin aleyhine olan onların da aleyhine olur. Eğer ondan (beldelerinden) ayrılmayı reddederlerse, onlara haber ver ki Müslüman A’râbîler (bedevîler) gibi olurlar; Mü’minler üzerine icrâ edilen Allah’ın hükmü onların da üzerine icrâ edilir, ama onların ğanîmette [savaş yoluyla düşmandan alınan mal] ve feyde [savaş olmadan düşmandan alınan mal] hiçbir hakkı olmaz, Müslümanlar ile birlikte Cihâd etmeleri müstesnâ. Eğer (böyle Müslüman olmayı) reddederlerse, onlardan cizye iste. Eğer sana icâbet ederlerse, onlardan kabul et ve artık onlara dokunma! (Bunu da) reddederlerse, onlara karşı Allah’tan

yardım iste ve onlarla savaş!”“

Bu iki hadis, Cihâd'ın savaşı başlatmak olduğu konusunda gâyet açık ve nettir. Nitekim hem Huneyn'de Havâzin'e, hem Tâif'i kuşatmasında Sakif'e, hem de Mu'te ve Tebûk'te Rûmlara karşı savaşı Rasûlullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* başlatmış, dokuz sene içerisinde, serriyeler dışında on yedi gazve yapmıştır.

İcmâ'-us Sahâbe'ye gelince; bunun, Cihâd'ın İslâm'ı yaymak için Allah yolunda savaşmak olduğu ve bunun savaş başlatmak şeklinde olduğu üzerinde gerçekleştiğini ispatlamak için, Irak'ın, Fars beldelerinin, eş-Şâm beldelerinin, Mısır'ın, Kuzey Afrika'nın, Horasan'ın, Kâbil'in, Sicistan'ın [Hindistan'da bir bölge] ve diğerlerinin fethedilmiş olması yeterlidir. Nitekim ne Mısır Kıptileri Müslümanlara saldırmış idi, ne Berberîler Müslümanlara saldırmış idi, ne de Deylemîler Müslümanlara saldırmış idi. Tüm bu beldeler, Sahâbe zamanında fethedilmişti. Bizâtihi onlar savaşı başlatmışlar ve tüm bu beldeleri fethetmişlerdi. O halde artık, Cihâd'ın sırf bir savunma savaşı olduğunu, İslâm'da savaş talebi olmadığını söylemeye mecal var mıdır?

Sonuç

Sözün özü şu ki hadâratlar çatışması kaçınılmaz bir durumdur. Geçmişte de böyle idi, bugün de öyledir, gelecekte de bu çatışma, mahlûkâtın şerlileri üzerine vukuu bulacak Kıyâmet vaktinden hemen önce sona erinceye dek bâki kalacaktır. O halde başlarını kuma gömüp zilleti ve hezîmeti görmezden gelenlerin bu diyalog çağrılarına aldanmayınız, Ey Müslümanlar! Çatışmaya tam hazırlıklı olunuz. Zîra Kapitalist Batı Hadâratı, askerî, siyâsî ve iktisâdî yönlerden sizlere üstün gelmiştir. Fakat fikrî olarak asla üstün gelmemiştir, gelemeyecektir. Muhakkak ki Akîdeniz, aleyhinde heveslenenlere karşı azîzdir ve hâlen akıllarda ve gönüllerde capcanlıdır. Fakat şu var ki Akîdenizden dallanıp budaklanan hadâratınızın bazı mefhumlarına, bazı şâibeler karışmış, biraz tozlar bulaşmıştır. O halde Kitâb'a ve Sünnet'e rücû ederek bunlardan arındırmak ve üzerindeki tozu silkelemek üzere çalışınız. Sakın ha sakın, delîlsiz bir sözü de kabul etmeyiniz, müctehid olmayanın deliline yahut haber verdiğiğine dayalı bir sözü de kabul etmeyiniz. Zîra zaman, ilimsiz fetvâ veren cehâlet elebaşlarının zamanıdır. O halde onlardan sakınınız ve ihlâs ile çalışan âlimleri araştırınız, dîninizi onlardan alınız. Nitekim onlar karanlığın kandilleridir, ama sayıları bugün pek azdır. Yine biliniz ki üstünlük ve zafer, eninde sonunda İslâm'ın ve Müslümanlarındır. Zîra Allah ve Rasûlü'nün kat'î haberler ile bize vaad ettiği budur! O halde Allah'ın vaadine içtenlikle güveniniz ve Halîfenizi nasbetmek ve sizden olan bir adam üzerinde birlikteliğinizi ikâme etmek üzere çalışınız ki hazırlıkları tamamlasın, Ümmet'i toparlasın, düşmanlarınızı korkut-

sun, İslâm'ın miğferini savunsun, raiyye hakkında adâletli olsun, denklik ile paylaşsın ve Allah, onun elleriyle dînini diğer bütün dînlere üstün kılsın, velev müşrikler kerih görse de!...

Ey Rabbimiz, Ümmet-i Muhammed'i râzı olduklarına yönlendir, onu nusretine lâayık kıl, Ey Merhametlilerin En Merhametlisi, kapında mustazaflar olarak yalnız Sana yalvarıyoruz, yalnız Senden yardım diliyoruz ve yalnız Sana sığınıyoruz. Senin dergâhında Sana yakarıyoruz, Yâ Rab, yardımına muhtâcız, Yâ Rab! Dînini muzaffer kıl, vaadini gerçekleştir, üzerimize nusretini ve sekînetini indir, Ey Rabbimiz! Her hâlükârda Hamd Sanadır.

